

Es begann mit einer Lüge

Egy hazugsággal kezdődött

„Lehetetlen, hogy igazságtalanság, szöszegés és hazugság tartósan hatalomra jussanak. Ilyen hazugságépületek csak egy ideig ámíthatnak. De idővel összeomlnak”

Démosztenész

Előszó a magyar fordításhoz

Ezen az oldalon olyan információkat talál az olvasó, amelyeket ma nálunk általánosságban holocaust-tagadásnak neveznek. A nyugati világban inkább a revizionizmus, revizionista szóhasználat szokásos a revízió = felülvizsgálat szóból származtatva. Mielőtt bárki villámgyorsan félredobná az ilyen jellegű írásokat, ahogy tette ezt e tanulmány fordítója néhány évvel ezelőtt, kérjük, olvassák el a tanulmány érvelését, és szálljanak avval vitába, vessék alá a szöveget kritikus elemzésnek. A holocaust-lobby ma óriási arzenállal, milliárdos költségvetéssel terjeszti állításait, míg a másik oldalon elhallgatás, hatósági zaklatás, rosszabb esetben börtön, életveszélyes fenyegetések, bombamerényletek, gyújtogatások jutnak osztályrészül, sajnos gyilkoltak is már revizionista nézetek terjesztése miatt Franciaországban. Nos ha a másik oldalon, a holocaust-állítóknak ennyire fontos a saját álláspont terjesztése, akkor fel kell, hogy merüljön bennünk a kérdés, miért?

A választ csak körülbelül tudjuk megfogalmazni: A holocaust-mítosz az a kígyóméreg, amellyel a mai középkorú és fiatal generációt meg lehet bénítani, ne képviselje saját és nemzete érdekeit az élet semelyik területén sem, legyen szó globalizációról, EU-csatlakozásról, lakóingatlanok és termőföldek külföldi tulajdonba adásáról, nemzettudatról. Negyvenes éveiben járó ismerősöm - hívő keresztény, tudományos területen dolgozik - nem fog a MIÉP-re szavazni, mert ha a MIÉP hatalomra kerül, akkor itt lőni fogják a zsidókat. És ő akkor ki fog vándorolni. Mondta ezt aznap, amikor egy vörös baseball-ütővel megverték a MIÉP képviselőjelöltjét. A holocaust-lobby céljairól bővebb kifejtést talál az olvasó a Havi Magyar Fórum 2001. szeptember havi számában a holokauszt-állítás - holokauszt-tagadás c. írásban.

Az itt következő írás egy német szerző németek számára írt összefoglaló tanulmányának magyar fordítása. Fordításunkban igyekeztünk a németek számára ismert tényeket külön megmagyarázni. Felmerülhet a kérdés a magyar olvasóban, miért szükséges nekünk a témával, a holocaust témájával foglalkoznunk. A németek ügye, egyék meg a németek, amit kifőztek, illetve cáfolják meg, ha nem úgy volt, de minket hagyjanak ki a dologból. Erre az álláspontra a következőket tudjuk felelni:

1. Az igazság egy és oszthatatlan. Ezért hasznosnak tartjuk, ha a magyar közönség is megismerkedik a témával a másik szemszögből is.

2. Egyes bosszúálló körök számára még nem ért véget a II. világháború, és a vesztesek büntetését még nem tartják elégségesnek. Legyen szabad itt a Kaufman-tervre (1941) illetve a Morgenthau-tervre (1944) emlékeztetni: Mindkét terv a németység mint nép felszámolását tűzte ki célul, az első gyorsan és kíméletlenül, a második lassan és finomabban. Magyarország a jelenlegi állapotban nem moshatja le magáról az utolsó csatlós vádját. Nem mintha ez helytálló volna, ehhez egyszerűen túl gyengék a pozíciói. Márpedig, ha a főbűnös megbüntetését nem tartják még elegendőnek, az utolsó csatlós sem fogja szárazon elvinni.
3. Függetlenül Magyarország tényleges II. világháborúbéli szerepétől, bizonyos zsidó körök (és itt határozottan nem az egész zsidóságot kívánjuk megvádolni) érthetetlen és atavisztikus dühvel viseltetnek minden iránt, ami magyar. Nem kívánunk részletesen avval foglalkozni, mi lehet ennek az oka. Második Palesztinát kívánnak létesíteni a Kárpát-Medencében? Vagy ez az ősi gyűlölet még Nimródra, illetve a sumérekre (szamáriaiak) vezethető vissza? Nem tudjuk. De tudjuk, hogy evvel a gyűlölettel szemben egyetlen fegyverünk van: a tények és az igazság.

Fenti érvek teszik szükségessé közelmúltunk történetének ismeretét: ha nem volt holocaust [vagy legalább is nem úgy volt, ahogy tanítják], akkor magyar részvétel sem volt. A téma részletes tárgyalása előtt szükségesnek tartjuk néhány fogalom pontos meghatározását.

Már a szó, hogy holocaust-tagadó, is hamis. Tagadni csak tényeket lehet. A holocaustban lehet kételkedni, lehet pontosítást követelni.

Mit állítanak, illetve miben kételkednek a holocaust-kételkedők?

- Nem tagadják, hogy a III. Birodalom fennállása alatt hátrányosan megkülönböztették a zsidókat. Ennek különböző fokozatai voltak, a politika végső soron arra irányult, hogy a zsidók kivándoroljanak, Németország zsidómentes legyen.
- Nem tagadják, hogy a háború alatt Németországból és a megszállt országokból koncentrációs táborokba gyűjtötték össze a zsidókat.
- Nem tagadják, hogy a háború alatt igen sok zsidó halt meg a háborús körülmények, elsősorban járványok miatt.
- Nem kívánják a III. Birodalomban a zsidók ellen elkövetett bűnöket igazolni, jóváhagyni, relativizálni, bagatellizálni.

De nem hiszik, hogy

- - Németországban létezett volna egy terv a zsidók tömeges megsemmisítésére
- - zsidókat azért gyűjtötték össze koncentrációs táborokban, hogy ott megöljék őket
- - léteztek volna gázkamrák és egyéb fantasztikus kivégzési módszerek emberek tömeges kiirtására.

Végül egy személyes megjegyzés: E sorok fordítója sokáig teljes mértékben elhitte a hivatalos verziót. Hiszen ők maguk is bevallották... Miért vádolták volna magukat, ha nem úgy lett volna... Az első kételkedés akkor ébredt benne, amikor tudomást szerzett arról, milyen erőszakosan fenyegették meg zsidó körök David Cole-t, aki zsidó létére nem hitt a holocaustban. Hiszen ha valakinek igaza van, akkor igaza van. Nincs oka erőszakoskodni. A további kételyek akkor jöttek, illetve váltak mostmár bizonyossággá, amikor tudomást szerzett a Rudolf-tanulmányról. Túl azon, hogy a tanulmány borotvaéles logikával semmisíti meg az Auschwitz-mítoszt, jellemző volt az őt elítélő hivatalos német körök reakciója:

RUDOLF VÉDEKEZÉSÉRE ÉS KÉRÉSÉRE, HOGY ISMÉTELJÉK MEG A MÉRÉSEIT, ÉS HA AZOK MÁST FOGNAK EREDMÉNYEZNI, MINT AZ Ő EREDMÉNYEI, HAJLANDÓ LESZ NÉZETEIT REVIDIÁLNI, A BÍRÓSÁG VÁLASZA AZ VOLT, HOGY KÖZISMERT TÉNYEKET NEM KELL BIZONYÍTANI VAGY ELLENŐRIZNI.

Vagyis a holocaust-állítók félnek. Félnak a tényektől, félnek a valóságtól. Pedig óriási arzenáljuk van. Velük vannak a világ legerősebb hadseregei, a világ összes rádió-és TV-állomásai, a sajtó. Ezek a nap 24 órájában szajkózzák és magyarázzák álláspontjukat. Egy valami nincs mellettük: az igazság.

Előszó

Épp nekünk németeknek... Így vagy hasonló módon kezdődnek a német politikusok és újságírók kijelentései, ha azt kell megmagyarázni, miért kell a németeknek engedményeket tenni és kompromisszumokat kötni, amelyeket minden más nép kategorikusan elutasítana. A frázist a politikában és a médiákban 50 éve pufogatják szüntelenül és reflexből. Alkalmanként hozzáteszik még az **Auschwitz** és **holocaust** fogalmakat, hogy egyik vagy másik érveket külön nyomatékosítsák.

Részben a sorok között, de részben nyíltan hallhatunk olyan állításokat, hogy a németek mind tömeggyilkosok leszármazottai, és ezért generációkon keresztül bűnhődniük kell. (Daniel Goldhagen: Hitler's willing executioners = Hitler önkéntes kivégzői) Főleg a gyerekeket, akik koruknál fogva könnyen befolyásolhatók, szembesítik állandóan a holocaust témával. Ennek a szisztematikus indoktrinációnak az eredménye egy olyan embertípus kifejlődése, amely szinte vallásos buzgalommal hisz a holocaustban, de a történelmi tényeket alig ismeri, ezekre rákérdezni ugyanis tabunak számít.

A holocaust évtizedes tabuizálásának és instrumentalizálásának árnyékában a hivatalosan propagált történelmi igazság egyre inkább eltávolodott a realitásoktól. Még az alapvető adatok is hemzsegek az ellentmondásoktól. Így például az auschwitzi áldozatok száma a dátumtól és a forrástól függően 70.000 és 8 millió között ingadozik. A kézenfekvő kérdés - mennyi volt végül is az áldozatok tényleges száma, Németországban nemcsak tabu, hanem büntetőjogilag tilos. De miféle igazság az, amely nem bír el egy nyilvános vitát, és a törvény erejének támogatására szorul? Evvel a kérdéssel fogunk ebben a tanulmányban foglalkozni.

[Aki nem él szólásszabadságával, el fogja azt veszíteni!](#)

Tartalom

- [1. A rémhírpropaganda](#)
- [2. A történelmi igazság csodálatos átalakulása](#)
- [3. Hova lettek?](#)
- [4. A Wannsee-konferencia](#)
- [5. Fénykép- és filmfölvételek](#)
- [6. Tanúvallomások](#)
- [7. A kor tanúi a médiákban](#)
- [8. Beismerő vallomások](#)
- [9. A holocaust legfontosabb bűnjele](#)
- [10. Szakértői vizsgálatok](#)
- [11. Krematóriumok](#)
- [12. A büntetőjogilag elrendelt igazság](#)
- [13. Összefoglalás és zárósó](#)
- [14. Ajánlott irodalom](#)

1. Rémhírpropaganda

A rémhírterjesztés köztudottan egy pszichológiai fegyver, amelyet majdnem minden modern háborúban alkalmaznak egyrészt a saját csapatok harci moráljának emelésére, másrészt a közvéleménynek kívánt irányba történő terelésére.

Az általános szokásokkal ellentétben a II. világháború után nem maradt abba az agitáció a legyőzött és lerombolt Németországgal szemben. A rémhírpropaganda folytatásával a győztes hatalmak saját háborús bűneiket (terrorbombázások a polgári lakosság ellen, 15 millió német elűldözése) próbálták erkölcsileg igazoltatni, sőt a gonosztól való felszabadításnak beállítani.

A nyugati szövetségesek akkori állításai annyira abszurdak voltak, hogy egy valamennyire is intelligens ember - úgy akkor mint ma - nem adott hitelt ezeknek. Mégis, számtalan filmhíradóban, újságcikkekben és könyvekben a következő vádak tekintették bebizonyítottaknak:

- Több száz ember egyidejű halála elektromos áram alatt lévő szállítószalagon [1]
- 20.000 ember megölése és eltüntetése atombombával Auschwitzban [2]
- Tömeggyilkosságok gőz és vákumkamrákban [3]
- Elektromos üzemű krematóriumok, gigantikus méretű földalatti termekben rejtve [4]
- Késleltetett hatású mérges gáz, amelynek hatására az áldozatok a gázkamrából még el tudtak a gödörig menni. Ott holtan belezuhantak. [5]
- Tömegsírok, amelyekből a vér szökőkútszerűen kilövell. [6]
- Emberek millióinak megölése egy rovarölőszerezrel [7].

Ilyen és ehhez hasonló állításokat számtalan filmben, újságcikkekben és könyvekben terjesztettek. Még a legabszurdabb állítások is a Nürnbergi Katonai Törvényszék (IMT) vádpontjai lettek. Ez a nemzetközi jogi színjáték azt eredményezte, hogy a győztesek rémhírpropagandája nem tűnt el a süllyesztőben, mint egyéb háborúk után.

Ellenkezőleg: A részlegesen szuverén NSZK alapszerződésében rögzítették, hogy az IMT ténymegállapításai és ítéletei Németország összes hatósága és bírósága számára örök időkre kötelező érvényűek [8]. Ez a jogi csúrcsavarás eredményezte, hogy a legsötétebb háborús propagandából - a világtörténelemben egyedülálló módon - bírósággal megítélt "történelmi igazság" lett.

2. A történelmi igazság csodálatos átalakulása

A törvény által előírt "történelmi igazságot" a háború után többször jelentősen megváltoztatták. Így például a tettesek beismerő vallomása valamint szemtanúk állításai alapján bizonyítottak tekintették, hogy többek között Buchenwaldban, Bergen-Belsenben, Dachauban, Mauthausenben, Ravensbrückben gázkamrák voltak. A Berner Tagwacht 1945 augusztus 24-i számában a címlapon öles betűkkel tudósít arról, hogy Hitler-Németországban 26 millió zsidót öltek meg, legtöbbször Dachauban. Tizenöt éven keresztül a birodalom határain belül lévő lágerek a legfontosabb megsemmisítő táboroknak számítottak, ezzel szemben a lengyelországi lágereknek (Auschwitz, Treblinka und Majdanek) alárendelt szerepük volt a médiákban.

2.1 „Nem volt elgázosítás Dachauban“

Evvel a címmel jelent meg 1960.8.19-én a „Die Zeit” c. lapban **Martin Broszat**nak, a Münchener Jelenkortörténelmi Intézet (Ifz) munkatársának (későbbi igazgatójának) állásfoglalása:

Dachau gázkamrája:
"nem volt üzemben"

„...*Sem Dachauban, sem Bergen-Belsenben, sem Buchenwaldban nem gázosítottak el zsidókat vagy más foglyokat...*“^[9].

Ezzel a szűkszavú megfogalmazással az IfZ igazgatója beimserte, hogy mindaz, amit 15 éven keresztül a birodalom határain belül lévő koncentrációs táborokról mondtak, nem volt egyéb, mint ellenőrizetlenül továbbadott rémhírpropaganda. Azóta egy szégyenlős kis tábla áll a "dachauai gázkamrában", amelyen több nyelven van felírva:

„*Tusolónak álcázott gázkamra – nem volt üzemben*“

Broszat meglepő beismerése után a birodalmi területeken lévő gázkamrák hazugságépülete kártyavárként omlott össze. Hogy a népnevelési szempontból kívánatos történelmi kép ne szenvedjen túl nagy kárt, a lengyelországi területeken lévő táborokat a propagandában felépítették a legfontosabb megsemmisítő táborokká. A mai idősebb kortársak még emlékeznek a nagy médiahatású náci-

perekre a hatvanas évekből (Eichmann-per Jeruzsálemben és Auschwitz-per Frankfurtban).

De sem Broszat, sem más történész nem próbálta megmagyarázni, miért lennének hihetőbbek az auschwitzi, treblinkai és soibori gázkamrákról szóló történetek, mint a dachauai, bergen-belseni és buchenwaldi beszámolók. Mindenesetre Broszatnak evvel a beismerésével sikerült a "komoly" történészeknek a hatvanas években egyre hangosabban megfogalmazódott, a gázkamrákra vonatkozó kételyeit egy időre szétoszlatni és minden további kérdést a vasfüggönyön túl lévő légerekhez utalni, melyek 1990-ig független kutatók számára megközelíthetetlenek voltak.

2.2 Auschwitz-i számakrobatika

A hatvanas évek eleje óta **Auschwitz-Birkenaut** a náci rezsim legnagyobb megsemmisítő táborának nevezik. A német alaposság fölemlegetése a zsidók letartóztatásával, vagyonuk kisajátításával és deportációjukkal kapcsolatban el kellene, hogy gondolkodtassa az embereket, hogy Auschwitz-Birkenau áldozatainak hivatalos számai százszoros értékek között ingadoznak a forrás és dátum függvényében.

Az alábbi táblázat az áldozatok számát tartalmazza a megnevezés idejének sorrendjében. A „Welt am Sonntag“ még arra is képes volt, hogy ugyanabban a kiadásban egymástól 60 %-kal eltérő számokat adjon meg.

1945.12.31.	Francia bizottság a német háborús bűnök kivizsgálására	8.000.000
1946.10.01.	IMT, 3868-PS (N) sz. dokumentum	3.000.000
1948.01.08.	137. sz. filmhíradó	300.000
1978.04.20.	Le Monde	5.000.000
1989.04.20.	Eugen Kogon, Az SS-állam	4.500.000
1989.12.31.	Jean Claude Pressac	928.000
1990.07.25.	Hamburger Abendblatt	2.000.000
1993.10.08.	ZDF - hírműsor	4.000.000
1993.09.27.	Die Welt	800.000
1994.05.01.	Focus	700.000
1994.08.17.	Bad Arolseni Nemzetközi Keresőszolgálat	66.206
1994.12.31.	Jean Claude Pressac	470.000

1995.01.22.	Welt am Sonntag, 21. oldal	1.200.000
1995.01.22.	Welt am Sonntag, 22. oldal	750.000
1995.01.25.	Wetzlarer Neue Zeitung	4.000.000
1995.01.27.	Institut für Zeitgeschichte - Jelenkortörténeti Intézet - (IfZ) , München	1.000.000
1996.12.17.	Tartományi Bíróság München, AZ 112 Js 12055/96	500.000

Auschwitz - emlékmű
(1990-ben eltávolítva)

1990-ig a 4 milliós Auschwitz-i szám dogmaérvényű volt. A vasfüggöny lehullása után a "nyilvánvaló" történetírás lényegesen megváltozott. 1990 júliusában a hivatalos 4 milliós számot 1 millióra korrigálta a lengyel fél. Az emlékhely bejáratánál lévő táblát, amelyen a 4 milliós szám örökre kőbe volt vésve, minden különösebb médiacsinnadratta nélkül eltávolították. [10]. És igaz ugyan, hogy az auschwitz-i áldozatok számát 3 millióval csökkentették, a politikusok és a médiák továbbra is 6 millió holocaust-áldozatról beszélnek. Magyarázatot erre a különös számakrobatikára senki nem ad.

A teljesen irreális **6 milliós** számhoz történő görcsös ragaszkodást a hatos számnak a zsidók számára misztikus jelentése magyarázhatja. Ezt tudva az sem meglepő, ha USA-beli zsidó szervezetek már az I. világháború után 6 millió kelet-európai zsidó éhhalálának veszélyéről beszéltek. Ezt a számot hozta a köztudatba New York állam egykori kormányzója, **Martin H. Glenn**[11].

2.3 A hivatalos halottaskönyvek

A törvény által előírt "történelmi igazság"-gal szemben további kételyek merültek fel, amikor 1989-ben az eltűntnek hitt auschwitz-i halottaskönyvek közül 46 db előkerült és néhány független történésznek alkalma volt ezt a leletet kiértékelni. A feljegyzések 1945 januárjában kerültek a Vörös Hadsereg kezébe és 44 éven keresztül szunnyadtak egy moszkvai archívumban. Ezekben a kötetekben az auschwitz-i lágervezetőség az összes halott adatait följegyezte, úgymint az elhunyt neve, kora, foglalkozás, vallás, születési hely és idő, a halál oka. A 46 füllelt kötetben 66.206 haláleset van följegyezve. De mivel nem találtak meg minden kötetet, abból kell kiindulni, hogy a halottaskönyvekben rögzített halálesetek száma 100.000-re tehető.

Ha ezt a számot összehasonlítjuk a Nürnbergben megállapított áldozat-számmal, egy 3,9 milliós csökkenést kapunk, ami kb. 97,5 %-nak felel meg. A hivatalos történészeknek erre is van magyarázata: A gázkamrákban megölt személyeket azért nem jegyezték fel, mert a munkaképtelennek tekintett jövevényeket, tehát főleg öregeket, gyerekeket, nőket rögtön kiszelektálták és elgázosították. Ez az első pillanatban elfogadható magyarázatnak tűnik. Ha azonban ez így lett volna, akkor a halottaskönyvekben csak munkaképes, viszonylag egészséges embereknek, elsősorban férfiaknak szabadna szerepelniük. Munkaképteleneknek, tehát főleg öregeknek és gyerekeknek, akiket nem regisztráltak, nem szabadna hivatalos dokumentumokban fölbukkanniuk. De ha pontosabban megnézzük a halottaskönyveket, viszonylag sok bejegyzéssel találkozunk, melyeknek a hivatalos fölfogás szerint nem is szabadna létezniük.

Itt egy rövid kivonat:

1941.08.11.	Josek N.	munkás	71 év
1942.03.01.	Chaim R.	eladó	81 év
1942.06.04.	Ernestine H.		70 év
1942.06.22	Josef H.	mészáros	89 év
1942.07.02.	Abraham S.	eladó	79 év

1942.07.22.	David R.	paraszt	70 év
1942.08.19.	Armin H.	eladó	70 év
1943.02.10.	Josephine K.		69 év
1943.02.15	Emil K.	ügyvéd	78 év

Ilyen bejegyzések ezrével találhatók. Minden egyes bejegyzés 16 év alatt és 60 év fölött cáfolja az állítást, hogy Auschwitz egy megsemmisítő tábor lett volna, és a regisztrált halottakon kívül más áldozatok is lettek volna [12]. A teljes neveket ezen a helyen kegyeleti okokból nem nevezzük meg, de az adatok ellenőrizhetők a halottaskönyvekbe való betekintéssel. A halottaskönyvek mikrofilmjei találhatók többek között a Nemzetközi Vörös Keresztnél Genfben és a Nemzetközi Keresőszolgálatnál Bad Arolsenben. Az eredetiek az Auschwitz múzeumban vannak. A hivatalos halottaskönyvek statisztikai kiértékelése a következőket adja: A halál oka az esetek 65 %-ában tífusz volt; az elhunytak 52 %-a volt zsidó hitű.

2.4 Dachau helyettesítése Auschwitzal - a történelmi háttér

Mi volt az oka annak, hogy épp a hatvanas évek elején kapta Auschwitz azt a szerepet, amit Dachau hordott az ötvenes évek végéig? A II. világháború győztesei, az oroszok és az amerikaiak az ötvenes években egy kicsit össze voltak veszve. Sztálint annyira kiszámíthatatlannak ítélték meg az amerikaiak, hogy akkor még nem merték Auschwitzot kinevezni a népiirtás központjának, félvén attól, hogy Sztálin egyszerűen azt mondja, nem is voltak ott gázkamrák. Ne feledjük, hogy 1952-ben antiszemita kampány indult a Szovjetunióban, amely - egyes szerzők szerint - végső soron Sztálin halálát is okozta. A generalisszimusz halála után évekig dúlt a harc az utódlásért (Berija, Malenkov). A különböző frakciók harcából Hruscsov került ki végérvényesen győztesen. Az 1956-os magyar forradalom vérbefojtása megmutatta, hogy a két szuperhatalom szembenállása a kerítésnél egymásra csaholó kutyákra emlékeztet, ahol hirtelen végeszakad a kerítésnek, gyorsan visszaszaladnak oda, ahol van drótháló. Ötvenhatban is gyorsan félre tudták tenni szembenállásukat a szuperhatalmak és példás együttműködéssel taposták el a magyar népet. A közvélemény megnyugtatására aztán színészkedtek, enszezték egy kicsit és küldték Magyarországra a takarókat. Ezután már Amerika is biztosnak ítélte meg a helyzetet és nem félt attól, hogy az oroszok nevetségessé teszik őket Auschwitz ürügyén, arról már nem is beszélve, hogy az oroszoknak is volt egy hullájuk a pincében, amiről Amerika - jobb tudomása ellenére - bölcsen hallgatott: A Katyni erdőben a lengyel tisztok kivégzését az oroszok a németek nyakába varrták és Amerika nem tiltakozott ez ellen.

Így 1960-ra elérkezett az idő, hogy Dachaut és a többi nyugati területen lévő gázkamrát levegyék a napirendről, és a nagy frankfurti Auschwitz-perrel és a jeruzsálemi Eichmann-perrel (1961) új helyszínre helyezték ezeket.

3. Hova lettek?

A holocaust nyomós bizonyítékaira vonatkozó kérdéseket a következő ellenkérdéssel szokták viszonzni: **Ha nem gázosították el a 6 millió zsidót, akkor hova lettek?** Ez úgyszólván a probléma visszajáról való megközelítése. Konstansként felállítanak egy semmi által nem bizonyított számot, és aki ezt a számot irreálisnak tartja, az magyarázza meg az "eltűnt" emberek hollétét.

A zsidók háború előtti és utáni számának összehasonlítása egy egyszerű és objektív lehetőség a kérdés megközelítő megválaszolására. A korabeli források kétségtelenül szavahihetőek. Az 1947-es kiadású World Almanach az 1938. évre 15.688.259 zsidót ad meg az egész világra.

Evvel szemben a világ zsidóságának létszáma 1947-ben legalább 15,6 és legföljebb 18,7 millió volt. Ezt a zsidó szervezetek belső vizsgálatai állapították meg, amiről a Pulitzer-díjas, jónevű újságíró, Hanson W. Baldwin tudósított a New York Times 1948. február 22-i számában. Ezek a korabeli statisztikák bizonyítják,

hogya a közvélemény számára ismert adatok a zsidók veszteségeiről mértéktelenül túlzottak. A Holocausttal kapcsolatos manipulációk és ellentmondások ismeretében nem lehet azon sem csodálkozni, hogy a világ zsidóságának létszámát utólag igazították az 5-6 milliós veszteség adatahoz.

Például a World Almanach 1947-es kiadása a világ zsidóságának létszámát a háború előtt és után egyaránt 15,7 millióban adja meg.

Az 1949-es kiadásban azonban a világ zsidóságának háború előtti létszámát 900 ezerrel felfelé korrigálják, a háború utáni népesség-adatot pedig 4,5 millióval lefelé. Indoklás erre a két év alatt keletkezett 5,4 milliós differenciára nincs.

World Almanach	1947	1949
A világ zsidóságának létszáma a háború előtt	15,7 millió	16,6 millió
A világ zsidóságának létszáma a háború után	15,7 millió	11,2 millió
különbség	0	-5,4 millió

A Basler Nachrichten 1946 június 13-i számának egy jelentése ugyancsak jellemző. A cikkben a következőket írják a zsidó áldozatok feltételezett számáról:

"...Egy azonban mára bizonyos: az öt-hat milliós állítás (amit érthetetlen módon a Palesztina-bizottság is a magáévá tett), nem igaz. A zsidó áldozatok száma 1 és másfél millió között mozoghat, mert több nem is állt Hitler rendelkezésére. De feltételezhető és remélhető, hogy a zsidóság végleges veszteségi adata még ennél is alacsonyabb lesz..."

Ilyen ellentmondásokkal szembeesítve sokan, akik nem kételkednek a Holocaust aktuális ábrázolásában, felháborodva reagálnak, mondván, mindegy, hogy mennyien haltak meg Auschwitzban. Ha egy embert gyilkoltak meg, azért, mert zsidó, cigány, homoszexuális vagy kommunista volt, az is eggyel több a kelletténél. Ez kétségtelenül igaz. Azonban bizonyos történészeknek és érdekcsoportoknak szembe kell nézni a kérdéssel, hogy nem az áldozatok emlékének kigúnyolását jelenti-e, ha számukat piaci kofák módjára tornásszák fel. És ha egyes szervezetek a túlzott számok alapján milliárdos jóvátételi pénzeket söpörnek be, mintha csak a világ legmagátólértetődőbb üzletéről volna szó, akkor itt nem lehet szó kegyeletről és jó ízlésről.

4. A Wannsee-konferencia

Hát nem határozták el 1942 január 20-án a Wannsee-konferencián a "zsidó kérdés végső megoldását" ? Legalábbis így olvasható ez minden tankönyvben. A német média sem hanyagolja el, hogy a a Wannsee-konferencia jegyzőkönyvét, a "holocaust" legfontosabb dokumentumi bizonyítékaként állítsa be.

Evvel szemben Yehuda Bauer, izraeli történész, foglalkozására nézve a Yad Vashem-i Holocaust-Feltáró Intézet vezetője nevetségesnek, - ("silly story=nevetséges, komolytalan történet) - nevezte azt az állítást, miszerint a fenti konferencián megállapodás született volna az európai zsidók kiirtásáról [13]. JohAnnas Peter Ney - *A Wannsee-Konferencia - Egy hamisítás anatómiája* - c. tanulmányában [14] a képtelenségek egész sorozatát tárja fel, melyek Yehuda Bauer és más történészek előtt is ismertek, de a német média ezeket nem veszi tudomásul, ill. hallgat róluk. Íme néhány példa Neynek az amúgy olvasásra, tanulmányozásra igen ajánlott elemzéséből:

A szóban forgó dokumentum fejrész nélküli, az elküldő szolgálati hely nincs megnevezve, hiányzik a dátum, valamint a címzettek listája, az iktatószám, a kiállítási hely, az aláírás, a levél szövegezőjének szignója, és a pecsét. Röviden, minden hiányzik, aminek egy hivatalos dokumentumnál nem szabadna hiányoznia.

Ami a tartalmat illeti, éppúgy hiányoznak egy jegyzőkönyv szokásos velejárói: Így a konferencia kezdő - és befejező időpontja, utalás a meghívott, de meg nem jelent személyekre, a felszólalók nevei, valamint az ülés vezetőjének ellenjegyzése.

Ami a stílust illeti, tele van furcsa kifejezésekkel és nem tipikus megfogalmazásokkal, melyek arra utalnak, hogy a megfogalmazójára erősen hatott az angolszász nyelv. Olyan szófordulatok, mint "*a zsidókat utakat építve vezetjük ezekre a területekre*", a szerző élénk fantáziájára engednek következtetni, hiszen egy utat sem építettek ezen a módon. A megjegyzés, mely szerint "*Ennél a végső megoldásnál 11 millió zsidót veszünk számításba*", is okot kell, hogy adjon a gyanúra, hiszen a Birodalom fennhatósága alatt a megszállt területeket is figyelembe véve sohasem volt 3 milliónál több zsidó, és mint már utaltunk rá, a világ zsidóságának létszáma abban az időben nem haladta meg a 16 milliót.

Gruppenführer Heydrich, aki állítólag a konferenciát vezette, és ezek szerint az egyik legfontosabb résztvevő volt, nem szerepel a részvételi listán. Hogy Heydrich ezen az összejegyzetelen egyáltalán részt vett-e elejétől végig, kérdéses, mert ő 1942 január 20-án bizonyíthatóan Prágában vett részt a protektorátus új kormányának beiktatásán. Ez utóbbit számtalan fénykép, valamint abból az időből származó sajtóbeszámolók is alátámasztják. A jegyzőkönyvből ugyanúgy, mint a kísérlévből két különböző változat létezik, melyeket különböző írógépeken írtak. A "jegyzőkönyv" első változatát Robert Kempner, egy, a 30-as években az USA-ba emigrált német zsidó "találta meg". Kempner, aki 1947-ben a Nürnbergi Wilhelmstrasse-i perben vádló volt, semmit sem mondott a "megtalálás" körülményeiről.

Reinhard Heydrich (balra) 1942.1.20-án Prágában

Jóllehet sok történész jelzett feltűnéseket, furcsaságokat evvel a Kempner által "talált" írással kapcsolatban, ezt fogadták el eredetinek, és a Wilhelmstrasse-i perben a **G - 2.568 szám** alatt bizonyítékként használták fel. Az "eredetinek" ez az első változata többek között Robert Kempner 1961-ben megjelent - "Eichmann és tetteitársai" - c. könyvében látható faksimília-nyomatásban teljes terjedelmében [15].

SS-Gruppen
SS-Oberstu

A Kempner által megtalált
„eredeti“

†-Gruppen
†-Oberstu

A Külügyi Hivatal
„eredeti“

A figyelmes olvasónak feltűnik, hogy a "jegyzőkönyv" eme változatában az SS-rúnák egy egyszerű S-el lettek írva, és a német nyelvhasználatban egyébként bevezetésnek szolgáló idézőjelek (" ") hiányoznak. Ez arra enged következtetni, hogy a "jegyzőkönyv" szerzőjének nem állt olyan írógép a rendelkezésére, mint amilyen a Harmadik Birodalom összes hivatalos

helyiségében volt.

A "jegyzőkönyvnek" ezt a nem túl szerencsésre sikerült első változatát később ismeretlen személyek egy "megfelelő" írógépen átírták. Ennél a második változatnál már megjelennek az autentikus, írógépelelt SS - rúnák. Ez a példány ma a Külügyi Hivatal berlini archívumában található és kapható faksimília-nyomatásban többek között a "Wannsee-konferencia Házában" Berlinben. [16].

Más szavakkal: Az európai zsidókon elkövetett milliós nagyságrendű gyilkosságok leggyakrabban emlegetett dokumentum-alapú bizonyítására ezek szerint ugyanannak a dokumentumnak bizonyíthatóan két különböző változata létezik. Mind a kettő ezidáig "egyetlen előkerült és teljes jegyzőkönyv" a "16. példány a 30-ból" sorszámot viseli. Az elsőről időközben készítői is belátták, hogy az egy rosszul sikerült hamisítás. Ezért készítettek egy új jegyzőkönyvet, amely már kinézetre megfelelt a III. Birodalomban használt irodai stílusnak. De evvel a készítő két újabb durva hibát követtek el.

1, Nem sikerült eltüntetni az első jegyzőkönyv nyomait a törvényszéki aktákból és a már előzőleg megjelent kiadványokból.

2, A második jegyzőkönyv szóról szóra azt tartalmazza, mint az első, időközben már mindenki előtt hamisítványként lelepleződött jegyzőkönyv. **Így általánosan hozzáférhető publikációk és kiadványok alapján (lásd 15. és 16. lábjegyzet) bebizonyítható, hogy a Wannsee-jegyzőkönyvnek mind az első, mind a második változata egy szimpla hamisítás.**

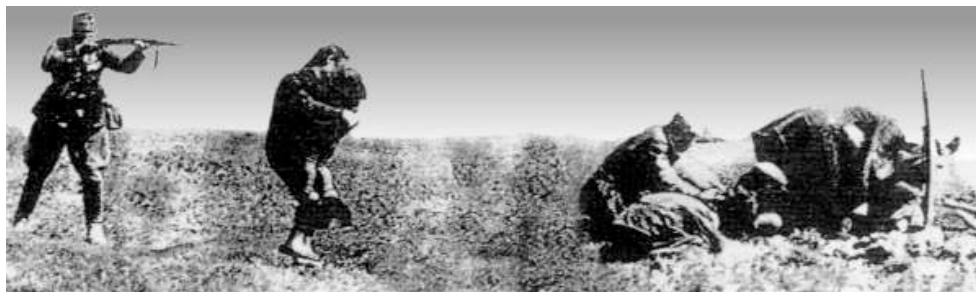
5. Fénykép - és filmfelvételek

5.1 Hamisított, illetve megtévesztő módon hozzárendelt fényképek

A következő szembeállítás a legismertebb példák egyike arra, hogyan hamisítanak, manipulálnak képeket, illetve vesznek ki az összefüggésből, hogy a *néppedagógiailag kívánatos történelemképet* [17] propagálják.

A Wehrmacht-kiállítás szelektív ábrázolása

Teljes kép: Az asszony a gyerekekkel fedezéket keres a többi katona mögött, az álló katona egy ellenfélre céloz.

A baloldali képnek, amelyet többek között az első Wehrmacht-kiállításnál [18] mutattak, azt a benyomást kell keltenie, hogy egy német katona közvetlen közélről egy asszonyra céloz, aki magához szorítja gyermekét. Az egész képet szemlélve egy teljesen más benyomás keletkezik: A kép jobboldalán három további katona látható, akik feltehetőleg az ellenséges tüzelés elől fedezékbe mennek. A katona nem az asszonyra céloz, hanem egy, a képen nem látható ellenfélre. Az asszony is éppen a fedezékbe igyekszik.

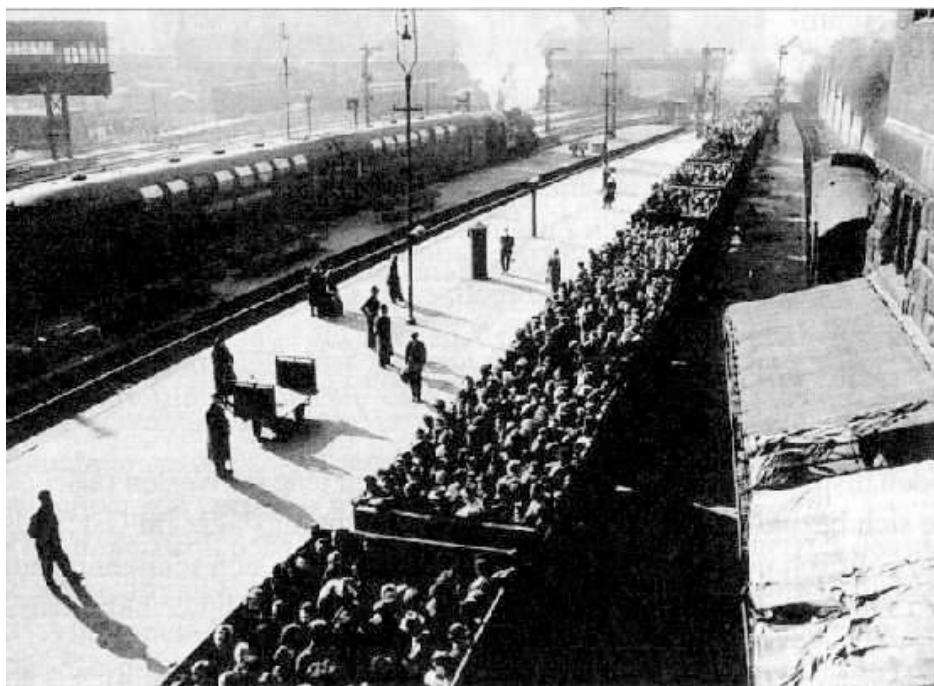
A Wehrmacht-kiállítás szervezői éveken keresztül visszautasították a jogos kritikát és a történészeket és a kor tanúit, akik felhívták a figyelmet a durva hibákra és manipulációkra, tisztességtelen szándékkal vádolták meg. Csak miután külföldi történészek is kételkedni kezdtek a kiállítás szeriozításában, hívtak össze egy történészbizottságot, hogy megvizsgálják a képek valóságát. 1999 őszén a szakértők arra az eredményre jutottak, hogy a bemutatott 801 db kép 90 %-a hamisított, hibás hozzárendelésű vagy bizonytalan eredetű [19].

Ha egy valóban független bizottság foglalkozna a képekkel és filmekkel, amelyeket ma a holocaust bizonyítására mutatnak be, az eredmény nagy valószínűséggel hasonlóan megsemmisítő lenne. Az alábbi példa Udo Walendy munkájából „*Képdokumentumok a náci zsidóüldözésről?*“ származik.

Az alábbi képeket összehasonlítva egyértelműen felismerhető, hogy H. Eschwege „*Kennzeichen J = Jele: J*” című könyvében egy 1946-ban keletkezett képet mutat be a gettóba és megsemmisítő lágerekbe irányuló szállítások dokumentálására. Mivel a retusált kép eredetije még megtalálható, Walendy egyértelműen be tudta bizonyítani ezt a hamisítást.

Hamisított kép - H. Eschwege: *Jele*
J

Az eredeti kép a Hamburgi Vasúti Igazgatóságnál: „*Tehervonatok menekültekkel 1946-ban. Emberekkel teli nyitott vagon a Ruhr-vidék felé, a háttérben emeletes vonat Lübeck felé*”

Amikor 1945 tavaszán amerikai és brit csapatok a Birodalom területén lévő lágereket átvették, csontvázra lesóványodott embereket és hullák hegyeit találták. Talán senki nincs, aki ne látta volna ezeket a fotókat. Épp ilyen fotókat manipulálnak, hamisítanak és ragadják ki eredeti környezetükből előszeretettel, hogy a hivatalosan propagált történelmi igazságot dokumentálják.

Mivel a halottakat ábrázoló képek tiszteletet váltanak ki, alig mer valaki a képek származására, hitelességére és hozzárendelésére rákérdezni. Evvel a perfid módszerrel helyettesítik a jogos kérdéseket egy nagy adag érzellemmel és megdöbbenéssel.

Rémhíropaganda anno 1979: Bergen-Belsen tífuszhalottai, hamisan auschwitzi elgázosítási áldozatként beállítva őket. („Quick“)

A baloldali kép pl. egy tömegsírt mutat tífuszban elhunytakkal Bergen Belsen-ben. De a képet 1979-ben a teljesen hamis felirattal „*Auschwitz wie es wirklich war = a valódi Auschwitz*“ közölték különböző német lapok, mint pl. a Quick. De mit bizonyítanak ezek a képek? A háború utolsó heteiben csakugyan rendkívül sokan haltak meg hiányos táplálkozás, kimerülés és járványok következtében. Az 1944-es év vége felé a civil lakosság számára is drámai módon megromlott a z ellátás.

A szállítási utak bombázása azt eredményezte, hogy a lágereket nem tudták élelmiszerrel ellátni. Mivel a front közeledett, a keleti területek lágereinek lakóit nyugati lágerekbe szállították át, melyek szintén reménytelenül túlszűfoltak és hiányos ellátásúak voltak. Járványok terjedtek, amelyeket alig lehetett megfékezni. Ennek a katasztrófális folyamatnak az eredményeképpen pl. Dachauban az utolsó négy hónapban több ember halt meg, mint az öt előző háborús évben összesen [20].

Hogy a nyugati táborokban felvett képekkel illusztrálják Auschwitz szörnyűségeit, egy kézenfekvő kérdést vet fel: **Hova lettek a fényképek, amelyeket a szovjet hadsereg készített a felszabadítás napján?**

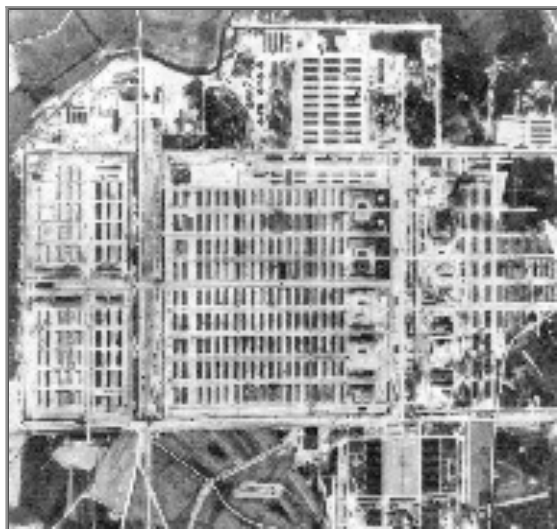

Az Auschwitz-Birkenau KZ foglyai a felszabadítás napján

tömeggyilkosságokról [\[1\]](#).

5.2 Szövetséges légifelvételek

A légifelderítés a II. világháború vége felé már meglehetősen fejlett volt, és ebben az időben értékes képdokumentumok keletkeztek, melyek nem csak a történészek számára rendkívül fontosak. Így például még ma is azonosítanak és hatástalanítanak fel nem robbant II. világháborús bombákat légifelvételek alapján.

Az Auschwitz-i láger légifelvétele
1944. május 31-én

A hivatalos történelemírás szerint Auschwitz-ban rövid időn belül (három hónapon belül, 1944 májusa és július között) 400.000 magyar zsidót gázoltak el és égtek el [\[21\]](#). Valamennyi szakértő egyetért abban, hogy a krematóriumok kapacitása egy ilyen óriási mennyiségű holttest elégetéséhez nem lett volna elegendő. Ezért, - állítja néhány történész, - a holttestek nagy részét árkokba temették el.

Alátámasztja ezt az 1944. május 31-i retusálatlan légifelvétel? [\[22\]](#) (Kattintson a képre kinagyításhoz.) Ezen a napon állítólag 15.000 magyar zsidó érkezett Auschwitzba. Az ezt megelőző két hétben állítólag 184 ezret szállítottak be. A légifelvételen ennek a példátlan megsemmisítési akciónak legalább halvány jelei kellene, hogy látszódnának.

Ha az 1944. május 31-i képet figyelmesen megnézzük, a következőt állapíthatjuk meg: Nincs nyoma nyílt árkoknak, melyekben naponta 12.000 embert elégettek, nincsenek emberek a krematóriumok előtt, melyekben a gázkamráknak kellene lenniük, nincsenek füstölő kémények, melyekről a szemtanúk szóltak. [\[23\]](#)

5.3 Filmek

Közvetlenül a háború után mutatták be német hadifoglyok százezreinek és a német polgári lakosságnak a "Todesmühlen = A halál malmái" c. "dokumentumfilmet". A filmnek a lágerek szörnyűségeit kellett

ábrázolnia és a német nép átnevelésére szolgált. De a film éles ellentmondásokat váltott ki és hitelességét sok néző kétségbe vonta. Így pl. Chamberlin helyenkénti nyugtalanságokról tudósít, melyek alkalmával az érintett közönség ellenállását csak erőszakkal lehetett letörni [24].

Kortárs tudósítások szerint a kritikát az okozta, hogy a koncentrációs táborok valószínűleg autentikus képsoraihoz a kibombázott német városok hulláhegyeit illetve az »*automatic arrest*« lesoványodott német internáltjainak képeit fűzték hozzá KZ-áldozatként ábrázolva őket [25]. Totális hamisításként lepleződött le időközben az egyik filmdokumentum, amelyet az amerikaiak a Nürnbergi Perekben bizonyítottként nyújtottak be. A film a meggyilkolt zsidók aranyfogainak megtalálását mutatja be a Frankfurti Reichsbankban [26]. A per alatt és a későbbi kutatások alatt bebizonyosodott, hogy az amerikaiak ezt a jelenetet elejétől végéig megrendezték [27].

A **holocaust** (a görög *holos* = teljes és *kausis* = tűz szavakból származtatva) szót sem a náciak, sem a győztes hatalmak nem használták és Németországban csaknem teljesen ismeretlen volt. Még az 1979-es nagy Brockhaus lexikon sem tartalmazza etimológiai magyarázatát. A négy részes, Marvin Chomski által rendezett "**Holocaust**" című, 1979 januárjában sugárzott TV-film sugárzása után azonban közismertté vált a fogalom.

A szó szoros értelmében máról holnapra egész Németország megrendüléssel beszélt az újonnan megtanult fogalomról [28]. Bár Marvin Chomski „doku-soap“-jának kevés köze volt a realitáshoz, a film propaganda szempontból teljes siker volt. A film óta emóció, pátosz és megrendülés néz szembe a hivatalos történelmi igazságot megkérdőjelező kérdésekkel.

A „**Schindler listája**“ (1993) c. film bár valamennyivel árnyaltabb ábrázolású, mégis nagy a propagandisztikus hatása, hiszen az ilyen filmek közönségének évtizedek óta szuggerálják, hogy a történelmi igazság éppen aktuális változatában kételkedni tabu. Addig, amíg az ebben érdekelt köröknek sikerül a "holocaust" téma tényeken nyugvó, nyilvános megvitatását megakadályozni, mindig jönni fognak újabb és újabb filmek ebből a fajtából és egyre jobban el fognak távolodni a történelmi igazságtól.

6. Tanúvallomások

Ha a holocaustról szóló standard-műveket tanulmányozzuk mint pl. Raul Hilberg *Die Vernichtung der europäischen Juden* = Az európai zsidók megsemmisítése [29], Eugen Kogon *Der SS Staat* = Az SS-állam [30] vagy Jean-Claude Pressac *Les crématoires d'Auschwitz* = az auschwitzi krematóriumok [31], meglepődve állapíthatjuk meg, hogy a hagyományos holocaust-irodalom egyetlen egy eredeti dokumentumot sem idéz, amely a holocaust propagált változatát alátámasztja.

A neves francia történész J. Baynac 1996-ban egy újságcikkben beismerte, hogy a holocaust ismert ábrázolása néhány tanú vallomásán alapszik [32]. Ezek nem pártatlan semleges tanúk voltak, hanem csaknem kizárólag egykori KZ-foglyok, akik részéről nem volt várható objektivitás a németek felé. Az ilyen jellegű tanúvallomásokat a jogászok jó okkal a legkevésbé hiteles bizonyító eszköznek tekintik.

6.1 Nürnberg – Az utolsó csata

David Irving brit történész *Nürnberg - Die letzte Schlacht* = Nürnberg - az utolsó csata [33] c. könyvében szemléletesen ábrázolja, milyen eszközöket alkalmaztak a győztesek, hogy bebizonyítsák a zsidókon elkövetett tömeggyilkosságokat. A könyv mindenkinek ajánlható, aki a nemzetközi jog eme sötét fejezete iránt érdeklődik. Már egy rövid pillantás az IMT (Nemzetközi Katonai Törvényszék) szabályzatába meggyőzi az embert, hogy itt nemcsak hogy figyelmen kívül hagyták a jogállamiság alapvető szabályait, hanem egyenesen gúnyt űztek azokból. Néhány példa:

A 18. cikkely előírta a gyorsított ügymenetet. Ez a passzus lehetővé tette a vádlóknak, hogy csak a terhelő dokumentumokat vegyék figyelembe a tonnaszámba lefoglalt dokumentumokból. Felmentő dokumentumokat vagy tanúvallomásokat szisztematikusan elfolytottak.

A 19. cikkely szószerint: „*A tribunal nem köteles a bizonyítási eljárás mód általános szabályait figyelembe venni. A lehető legnagyobb mértékben ragaszkodni kell egy gyors és informális eljárási módhoz, és minden beadványt elfogadunk, amely hasznos a bizonyítás számára.*” Ez a rendelkezés a gyakorlatban azt jelentette, hogy az ügyész minden vádat ellenőrizetlenül elfogadott terhelő anyagként, míg a védelem számára nem volt megengedett a védelmet szolgáló anyagot benyújtani vagy bizonyítási eljárást kérni, vagy a vád tanúit kihallgatni. Revízió vagy fellebbezés kategorikusan ki volt zárva.

A 21-es cikkely szó szerint: „*A bíróság ne kérjen általánosan ismert tényekhez bizonyítékokat, hanem hivatalosan vegye azokat tudomásul.*” Így sikerült aztán a győztesek törvényszékének "minden idők legnagyobb tömegyilkosságát" mint bizonyított tényt prezentálni, anélkül, hogy egyetlen egy esetben is elvégeztek volna egy törvényszéki boncolást egy olyan áldozaton akit "úgy gázosítottak el". Az állítólagos bűntárgyakhoz (gőz-, vákum- és gázkamrák, atombombák, légkalapács, földalatti krematóriumok) további magyarázatot nem fűztek.

6.2 Manipulált tanúk

Röviddel a háború után hiányzott még a "rendezés" a számos tanúvallomás koordinálásához. Csak így magyarázható, hogy az állítólagos vagy tényleges szemtanúk egymásnak teljesen ellentmondó vallomásokat tettek eskü alatt. („written affidavits“), melyek abszurd dolgokat tartalmaztak. Így pl. csak Treblinkára nyolc különböző ölési módot részleteztek, többek között az áldozatok beszórását oltatlan mésszel, vagy a már említett vákum- és gázkamrákat.

Auschwitz vonatkozásában is jelentősen ellentmondtak egymásnak az ábrázolások kezdetben. A lengyel ellenállás tudósításaiban sehol nem volt szó Zyklon B-ről, ehelyett harci gázokról, elektromos áramot vezető futószalagokról és légkalapácsokról tudósítottak[34].

1945 márciusában egy szovjet bizottság közzétette jelentését az Auschwitz halálkambinatról[35]. A Nürnbergi perek tanúit kétségtelenül jelentősen befolyásolták az erről szóló sajtójelentések. Így a kezdeti ellentmondások ellenére később már minden tanú egyhangúlag állította, hogy Auschwitzban nem kevesebb, mint 4 millió embert öltek meg gázkamrákban Zyklon B-vel. Meglehetősen sokáig, az ötvenes évek közepéig tartotta magát a tusolófejes változat, valakik egyszerűen nem tudtak a kedvenc elmélettől elrugaszkodni, mely szerint kinyitották a zuhanyzót és víz helyett cianidgáz ömlött ki. E sorok fordítója az ötvenes évek végén kisdíakként látott tusolófejes propagandafilmet iskolájával...

6.3 Abszurd és bizonyíthatóan hamis tanúvallomások

Ha a vád kizárólag tanúvallomásokra támaszkodik, a tanúk védelem általi alapos kikérdezése minden büntetőper elengedhetetlen része. Az IMT-alapszabályok azonban éppen ezt nem tették lehetővé, mert a legtöbb tanú csupán "eskü alatti írásos tanúvallomást (written affidavits)" tett és a tárgyaláson meg sem jelent. Így a tanúk vizsgálgatás nélkül állíthatták a legabszurdabb dolgokat.

Franz Blaha szemtanú például azt állította „written affidavit“-jában[36], hogy Dachauban sok embert öltek meg gázzal, de semmiféle közelebbi adatot nem közölt, milyen gázt használtak és mennyi embert öltek meg. Blaha tanúvallomása alapján Dachau számított 1960-ig a náci rezsim legfontosabb megsemmisítő táborának. Csak miután számos kortárs szkeptikus kérdései következtében kiderült, hogy Blaha vallomása egy síma hazugság volt, kényszerült a Dachau-i KZ emlékhely egy tábla elhelyezésére az állítólagos gázkamrában a "**nem volt üzemen**" felirattal.

Rodolf Vrba, alias Walter Rosenberg az auschwitz gázkamrák egyik legfontosabb és legtöbbet idézett

szemtanúja. Könyvében[37] nagy precizitással, *szinte fanatikusan tisztelve a pontosságot* (Alan Bestic a könyv előszavában) írja le az auschwitzi elgázosításokat. De amikor Vrba-t 1985-ben először hallgatta ki egy kanadai ügyvéd és tett fel neki keresztkérdéseket, néhány kibúvó és mentőhazugság után beismerte, hogy egyetlen elgázosítást sem látott. Kijelentette továbbá, hogy könyvének írásakor élt az írói szabadsággal („licentia poetarum“) [38].

Paul Rassinier, francia szocialista és ellenálló, maga is évekig volt fogoly Buchenwald-Dora-ban, a háború után behatóan foglalkozott a tanúvallomások hitelességével.

"Az európai zsidók drámája"[39] c.művében a következő eredményt közli:

15 év óta mindahányszor, ha valaki nekem Európa bármely nem szovjet megszállású szegletében egy tanút nevezett meg, aki maga is tanúja volt az elgázosításoknak, időt nem fecsérelve odautaztam, hogy felvegyem a vallomását. Mindig ugyanaz történt: Aktákkal a kezemben a tanúnak olyan sok és igen precíz, pontos kérdést tettem fel, hogy az szemmel láthatólag igen rövid ideig tartotta fenn a hazugságait, és rövid idő után avval magyarázkodott, hogy egy igen jó - sajnos közben elhunyt - ismerőse mesélte el neki ezeket a dolgokat, akinek kijelentéseit nem lehet megkérdőjelezni.

Ilyen módon több ezer kilométert tettem meg keresztül-kasul Európában.

Paul Rassinier

Akik a holocaust fontos tanúinak hitelességével szeretnének behatóbban foglalkozni, az alábbi, német nyelvű irodalomra hívjuk fel a figyelmét:

Manfred Köhler	<u>A holocaust tanúvallomásainak és a tettesek vallomásainak értéke</u>
Robert Faurisson	<u>Auschwitz gázkamráinak tanúi</u>
Jürgen Graf	<u>A háború alatti elgázosítások tanúinak vallomásai a német koncentrációs táborokból</u>

7. A kor tanúi a médiákban

Ki nem ismeri őket, a szemtanúk mindig hasonló beszámolóit a szelekciókról, gázkamrákról, gázkemencékről. Tiszteletteljes áhítattal hallgatja a milliós publikum a legvadabb történeteket. Alig valaki mer rákérdezni a hihetetlen történetek részleteire. Néhány példa:

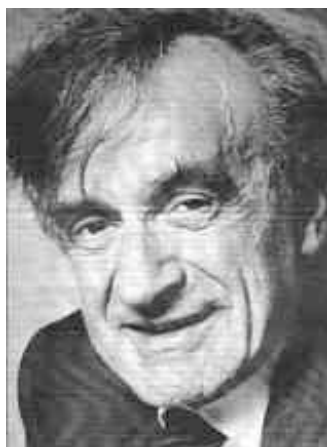
7.1 Ellie Wiesel

Ellie Wiesel, aki állítása szerint több megsemmisítő tábort élt túl, egyszerűen maga a TANÚ. De először francia nyelven megjelent könyvében „Az éjszaka” [40] egyetlen utalás sem található gázkamrákra. Ehelyett több helyen leírja, hogyan dobtak élő embereket *„égető gödrökbe, amelyekből gigantikus méretű lángok csaptak fel, miközben az áldozatok néha órákon keresztül birkóztak a halállal”*.

Könyvének vége felé Ellie Wiesel beszámol az utolsó napokról Auschwitzban. Amikor már csak napok kérdése volt, hogy odaérnek a szovjet csapatok, az őrszemélyzet elhatározta a tábor feladását. A fogvatartottak választhattak, hogy bejárják-e a lágerben a szovjeteket, vagy a németekkel nyugat felé

vonulnak. Egy rövid tanácskozás után apjával mind a ketten úgy döntöttek - mint sok ezren mások -, hogy inkább nyugat felé mennek kínzóikkal, mintsem hogy a felszabadítókra várjanak. Magyarázatot erre a különös döntésre nem ad Ellie Wiesel.

Hogy a hivatásos holocaust-túlélő ilyen kényelmetlen részletkérdéseket elkerüljön, az egész tematikát egy *"felfoghatatlan és megmagyarázhatatlan vallásos misztériumnak"* nyilvánította.

Ellie Wiesel

Ellie Wiesel előadásonként 25.000 dollárért rendszeresen megkísérli az általa teremtett misztériumot megmagyarázni. [41]. De hiába is várnánk objektivitást és tárgyilagosságot olyan valakitől, aki a következőt nyilatkozta:

„Minden zsidónak meg kell őriznie szívében egy helyet a gyűlölet számára. Egy egészséges, erős gyűlölet számára minden iránt, ami a németet jelenti és a németben továbbél” [42].

Sem Wiesel élénk fantáziája, sem gyűlöletteljes szavai nem tartottak vissza több mint 80 német parlamenti képviselőt attól, hogy 1986-ban Béke-Nobel-díjra javasolják, "mert ez egy nagy bátorítás azok számára, akik aktívan harcolnak a megbékélésért." Mint ismeretes, meg is kapta a Béke-Nobel-díjat, a megbékélés hangjait azonban a Nobel-díjas Wieseltől sem lehet hallani.

7.2 Martin Niemöller

Martin Niemöller evangélikus lelkész, aki a háború után hosszú ideig egy pacifista mozgalom élén állt, sokáig viselte az ellenálló és sokéves KZ-lágerlakó glóriáját. Főleg a kommunisták idézik gyakran és szívesen szavait; *"Amikor elvitték a kommunistákat, nem tiltakoztam, hiszen én nem voltam kommunista."*

Martin Niemöller

De ha mai tisztelői elolvasnák 1935-ben megjelent könyvét *"A tengeralattjárótól a szószékig"*, ugyancsak elcsodálkoznának, vagy inkább elszörnyülködnének. Adolf Hitler tiszteletére írt ódái sem az ellenálló lelkületet igazolják. A Pfarrerbund (plébánosok szövetsége, a kommunista világ békepapjaihoz hasonlíthatók) akkori elnöke, Martin Niemöller, a következőket közölte a tagokkal egy körlevélben:

„A Pfarrerbund tagjai feltétel nélkül állnak a Führer Adolf Hitler mögött”

A közhiedelemmel ellentétben Niemöllert nem azért tartóztatták le és dugták KZ-be, mert szembeszállt a nációkkal, hanem egy viszonylag jelentéktelen vita miatt az egyházak helyéről és szerepéről a Harmadik Birodalomban. Mivel Hitler nem tűrt viszályt az egyházakon belül, Niemöller 1938-tól 1945-ig különböző

koncentrációs táborokban volt, legutoljára Dachauban. Mint a Führer személyes foglya, jelentős privilégiumokat élvezett és - számos tényleges ellenállóval ellentétben - jóltápláltan és károsodás nélkül élte át a háborús időket.

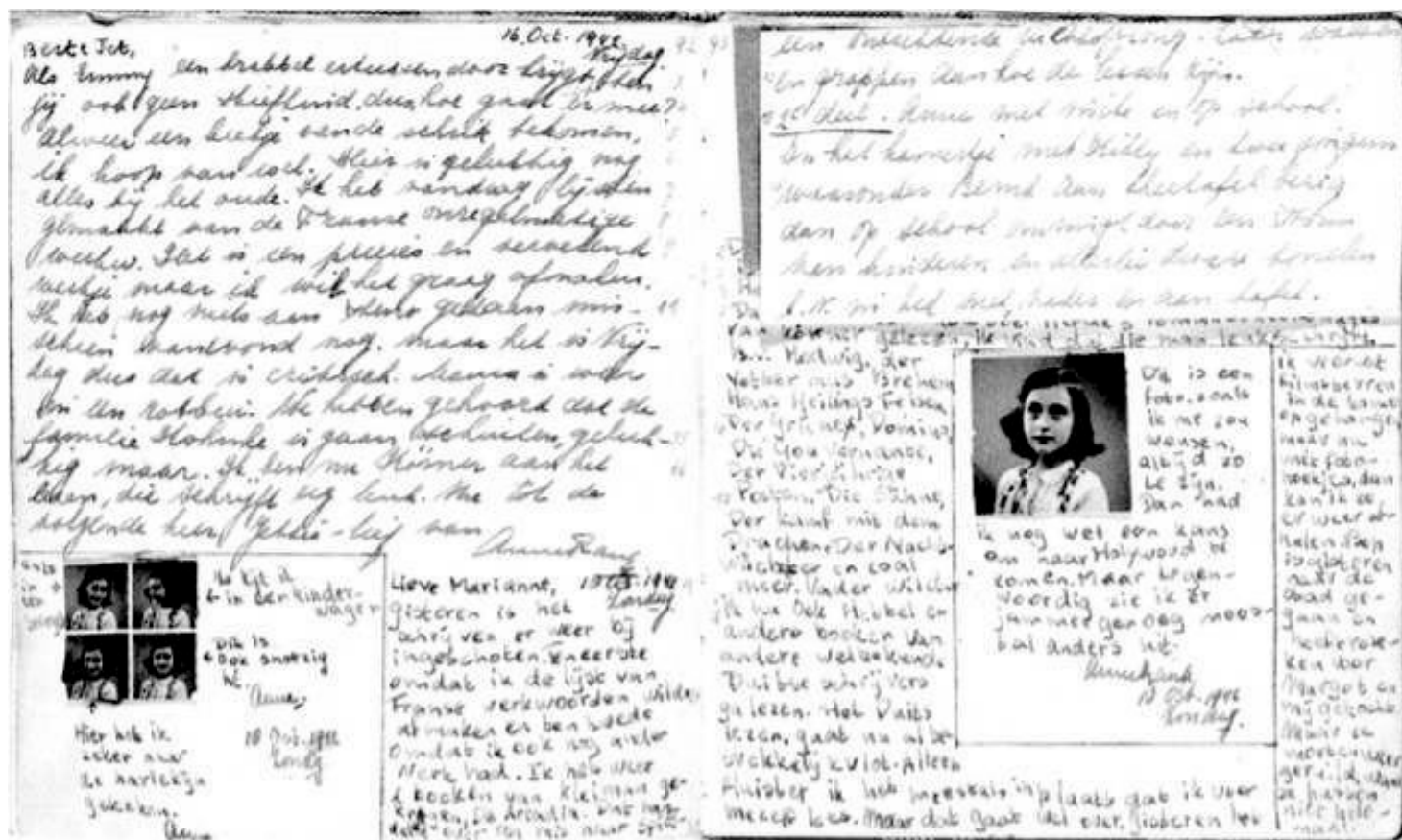
A háború után *"Az út a szabadba"* című könyvében azt állította Niemöller, Dachauban 238.756 zsidót *„égettek el”* és hogy ott gázkamrák üzemeltek [43]. Időközben kétséget kizáróan bebizonyosodott, hogy Dachau egész működési ideje alatt összesen kb. 200.000 embert szállítottak be, akiknek csak egy kis része volt zsidó. Ugyancsak bebizonyosodott, hogy Dachauban sohasem működött gázkamra.

Mi indíthatta ezt a nagytekintélyű egyházi embert arra, hogy így hazudjon, és ezen túlmenően minden egyes kínálkozó alkalommal a német kollektív bűnösség meséjét prédikálja? Bármik is voltak motívumai: Niemöller tiszteletes is felelős azért, hogy a győztesek rémhírpropagandájából fokozatosan "történelmi igazság" lett.

7.3 Anna Frank

Anna Frank naplója évtizedek óta kötelező olvasmány minden iskolás gyerek számára a nyugati világban. A Fischer Taschenbuch-Verlag (zsebkönyvkiadó) evvel összefüggésben a „*zsidók genocídiumának jelképéről és dokumentumáról*” beszél. Az amszterdami **Anna Frank Ház** „a holocaustra nyíló ablakot említi.”

Anna Frank naplóját a holocaust fontos bizonyítékának tekintik, jóllehet a mai napig nincs tisztázva a szerző kiléte. A sok ellentmondásos és képtelenségeket tartalmazó leírásnál szembeötlő egy olyan kézírás, amely nem jellemző egy fiatal lányra. Még különösebb az a körülmény, hogy a naplóbejegyzések két különböző kéztől származnak. Az egyik stílus gyakorlatlan, és inkább jellemző egy fiatal leányra, a másik folyékony, gyakorlott és inkább egy felnőtt stílusa.

Anna Frank eredeti naplójának 92. és 93. oldala

Az eredeti naplóba az amszterdami **Anna Frank Házban** lehet betekinteni. Még egy grafológiában járatlan embernek is fel kell hogy tűnjön a két különböző kézírás. Egy bírósági eset keretében 1980-ban megbízták a Német Szövetségi Nyomozóhivatalt a kézirat vizsgálatával. A vizsgálat megállapította, hogy a napló egyes részeit golyóstollal írták. Ne feledjük: az első golyóstollak 1951-ben kerültek közhasználatba.

A baloldali liberális „Spiegel” beszámolt ennek a vizsgálatnak az eredményéről, és arra a következtetésre jutott, hogy a napló valódisága kétséges [\[44\]](#).

Olvasóink közül bizonyára nem egy fölteszi a jogos kérdést, hogyan ismerte el annyi kiadó a világon hitelesnek a kéziratot és adta ki ezt a naplót. Nos, Anna Frank apja, Otto Frank, pontosan ismerhette a "napló" gyenge pontjait és 1980-ban bekövetkezett haláláig megakadályozta az eredeti kézirat vizsgálatát és kritikus méltatását. A holland Contact kiadó 1947-ben az első kiadáshoz csupán egy géppel írt, Otto Frank által átdolgozott változatot kapott [\[45\]](#). Fordítások más nyelvekre az első hollandiai kiadás alapján történtek.

Anna Frank sorsa kétségtelenül tragikus és nem szabad relativizálni. De fiatalok millióinak indoktrinálása egy ilyen kétséges eredetű "napló" segítségével kegyeletsértő és semmivel sem indokolható. Az Anna-Frank-

Alapítványnak előbb utóbb lehetővé kell tennie a tisztánlátást a "holocaustra néző ablakon keresztül" és a holocaust mítosz egyik legfontosabb ikonját ténylegesen a nevének kell nevezni: egy ismeretlen szerző irodalmi művének.

7.4 Nyiszli Miklós

A jeruzsálemi Eichmann-perrel egyidőben a „Quick” nevű müncheni magazin öt folytatásban közölte egy Dr. Nyiszli Miklós nevére egyén visszaemlékezéseit, aki azt állította, hogy Mengele asszisztense volt. Nyiszli könyve, *"Orvosa voltam Auschwitzban"*, az első hiteles auschwitzi beszámolóknak számított egy szemtanú tollából[46]. A könyv magyarul 1947-ben egy romániai kiadónál jelent meg.

Aki azonban Nyiszlitől a gázkamrák részletes leírását várja, az csalódni fog. Aki állítása szerint számtalan elgázosítást látott közvetlen közletről, olyan beszámolót írt, amely hemzseg az abszurd túlzásoktól és ellentmondásoktól. Nyiszli tudósít például négy db 200 m hosszú gázkamráról, amiket a mai napig nem találtak meg, és a szövetségesek egyetlen légifelvételén sem láthatók. A titokzatos gázkamrákban állítólag naponta 25.000 zsidót gázosítottak el, tehát a láger egész működése alatt összesen 36 milliót.

Hogy a világ zsidóságának összlétszáma csak kb. 16 millió volt, nem zavarta Nyiszlit fantasztikus leírásainál. Nyilván kiadói sem tartották fontosnak a leírtak valószínűségének vizsgálatát.

7.5 Benjamin Wilkomirski

Az 1995-ben a Suhrkamp-kiadónál *„Bruchstücke. Aus einer Kindheit = Töredékek. Egy gyermekkorból”* című könyv Benjamin Wilkomirskitől példászerűen mutatja, milyen jellegűek és mennyi az értékük a holocaust témával kapcsolatos szemtanúi beszámolóknak. Könyvében azt állította Wilkomirski, gyermekként túlélte Auschwitz és Majdanek megsemmisítő táborokat, 9 éves korában került Lengyelországból Svájcba, ahol örökbefogadták. Benjamin Wilkomirski leírásait három éven keresztül hitelesnek fogadták el a "holocaust-szakértők". A sajtó az autobiográfiai művet úgy ünnepelte, mint az "utolsó szöveget a holocaust-tagadók koporsójában".

Azonban a svájci Daniel Ganzfried pontosan utánajárt a gyerek szokatlan történetének, aki túlélte két megsemmisítő táborot és a következő eredményre jutott: „Benjamin Wilkomirski” 1941. február 12-én született Bielben Yvonne Berthe Grosjean házasságon kívüli gyermekeként, a Bruno keresztnévet kapta, gyermekotthonba került, és 1945-ben egy Doessekker nevű házaspár adoptálta. A gyermekkor Rigában, Majdanekben és Auschwitzban: **kitalálás**. Ganzfried a Wilkomirski-eset összefoglalásában a következő kérdést teszi fel:

„Hogyan lehetséges az, hogy minden komolyabb lap irodalmi melléklete úgy ünnepelte ezt a könyvet, mintha az Öszövestég eredeti kéziratát találták volna meg?”[47]

Jó kérdés. De mi motivál embereket arra, hogy a legborzasztóbb rémmeséket találják ki, és aztán azt állítsák, hogy ezeket átérték. A kérdéssel kapcsolatban a francia Germaine Tillion, akit a francia ellenállás tagjaként tartóztattak le és hurcoltak a Ravensbrücki női koncentrációs táborba, a következő gondolatokat írta le:

„A személyek (akik a rémmeséket kitalálják), sokkal többen vannak, mint gondolnánk. Egy olyan tér, mint a koncentrációs táborok világa, kiváló táptalajt biztosított a szadomazochista képzelgéseknek és evvel ezek a személyek rendkívüli működési területhez jutottak. Számos lelki sérüléssel találkoztunk, félig gazemberek, félig örültek, akik hasznos húztak egy elképzelt, imaginárius deportációból. Találkoztunk továbbá - valóban deportált - személyekkel, akiknek beteges agya igyekezett a szörnyűségeket, amiket átéltek, vagy amikről hallottak, még jobban eltúlozni, és ez sikerült is nekik. Ráadásul akadtak kiadók, akik ezeknek az agyrémeknek egy részét kiadták, mégpedig félig-meddig hivatalos kiadványokban. De sem a kiadóknak, sem a hivatalos kiadványok szerkesztőinek nem bocsátható meg amit tettek, hiszen a legegyszerűbb vizsgálattal le lehetett volna leplezni a csalást[48].”

A Wilkomirski-eset óta a pszichológusok nevet is adtak ennek a pszicho-patológiai esetnek: **Wilkomirski-szindróma**.

A fordító megjegyzése: Aki volt már zárt világban (börtön, katonaság) csak meg tudja erősíteni Germaine Tillion megfigyelését. Egy ilyen közegben mindig vannak emberek, akik minden (szörnyűséget) tudnak, mindennél ott voltak, a leghihetlenebb dolgokat átélték. Mennyivel erősebb lehetett a készítés a rémmesék kitalálására egy olyan közegben, amely valóban nem üdülő volt és a kimenetel végig bizonytalan volt. Ne feledjük: Mindez azután történt, miután Amerikában nyilvánosságra hozták a Kaufman-tervet, mely szerint a háború után minden német férfit sterilizálni kell. Csoda lenne, ha egy SS-katona ezeket hallva megfenyegette az őrzésére bízott foglyokat egy éppen ott heverő halálfejes dobozra mutatva? Csoda lenne, ha a foglyok komolyan vették a fenyegetéseket, és hozzá is toldottak még?

8. Beismerő vallomások

Láthattuk, a sokat idézett szemtanúk - mint Rudolf Vrba, Franz Blaha, Ellie Wiesel, Wilkomirski, Nyiszli - vallomásai semmiképp sem alkalmasak a zsidókon gázkamrában végrehajtott tömeggyilkosság akárcsak megközelítő bizonyítására. Ezért a hivatalos történetírás szívesen utal a tettesek számos beismerő vallomására. Hogy milyen körülmények közt jöttek létre ezek a beismerő vallomások, és milyen bizonyító erejük lenne egy jogállami bírósági eljárásban, bemutatjuk néhány példán keresztül.

8.1 Rudolf Höss

Auschwitz első lágerparancsnokának, Rudolf Höss-nek beismerő vallomása emberek milliói tervszerű, ipari méretű megsemmisítésének legtöbbet idézett "bizonyítéka". **Aleksander Lasik** lengyel történész a következőket mondta ennek a vallomásnak a jelentőségéről:

„Rudolf Höss, sokkal inkább, mint más lágerparancsnok, részese lett a történelemírásnak. A személy, aki Auschwitzot alapította és vezette, minden könyvben megjelenik, amely a zsidók II. világháború alatti sorsával foglalkozik.”

Rudolf Höss magára vállalta a felelősséget 3 millió ember haláláért, akik parancsnoksága alatt 1940 és 1943 között Auschwitzban haltak meg. Bár Hössnek, mint egykori parancsnoknak sokkal inkább tisztában kellett volna lennie a láger halottainak számával, aláírt egy angol nyelven fogalmazott vallomást, amelyben a bevallott szám 30-40-szer magasabb a dokumentumokkal bizonyítottnál[49].

Hogy hogyan érték el a britek Höss vallomását, kínzóinak egyike, Rupert Butler 1983-ban megjelent könyvében érzékletesen írja le: Hösst három napig fizikai és pszichikai kínzásnak vetették alá, mielőtt egy 8 oldalas, angol nyelven géppel írott dokumentumot aláírt[50]. Minden jogász megerősíti, hogy az ilyen módon elért vallomás annyit sem ér, mint a papír, amire írták[51].

Egyes történészek mégis görcsösen ragaszkodnak a kínzással kicsikart vallomáshoz. Kétségbeesett mentési kísérletként rámutatnak Höss "memoárjaira", amelyeket állítólag kivégzése előtt lengyel fogságban írt. Ezeknek a ceruzával írt följegyzéseknek az eredetijét a mai napig nem vizsgálhatta meg független történész. Még Martin Broszat is, aki az emlékiratokat könyvként kiadta[52], csak a napló másolatát kapta kézhez. De még a másolatok alapján is fel kellett volna tűnnie egy lelkiismeretes kutatónak, hogy az állítólagos napló kézírása nem egyezik meg Hössnek (az aktákból és levelekből) ismert kézírásával[53].

Höss-sel kapcsolatban még egy megjegyzésünk van. Miért nem fogták perbe Nürnbergben, és miért szerepelt ott tanúként? Erre csak egyetlen logikus magyarázatot találunk. Höss-nek megígérhették, hogy ha tanúskodik maga ellen, akkor nem fogják perbe Nürnbergben. Az ígéretet betartották... Hogy aztán a vasfüggöny mögött mi történt, különösebb jelentősége témánk szempontjából nincs. Figyelmesen olvasva egyébként Höss

tanúvallomásai ébresztik a legkorábbi kételyeket a gázkamrákban. Höss kezdetben tusolófejekből kiáramló cianidgázokról beszél [54]. Később aztán ő is kiköt a ma hivatalos verziónál, a bedobónyílásokon át bedobott dobozoknál. Betetéli ezt aztán avval, hogy úgy fogalmaz, kezdetben bedobónyílásokon át dobták be a Zyklon B-t tartalmazó dobozokat, később tökéletesítették a módszert, és akkor már a tusolófejekből ömlött a cianidgáz [55]. Nos, ha lettek volna bedobónyílások, Höss sohasem beszélt volna tusolófejekről. Ha lettek volna tusolófejek, amelyekből cianidgáz ömlött volna, Höss sohasem beszélt volna bedobónyílásokról. Hogy Höss mind a kettőt beismerte, illetve mind a kettőt mondatták vele, egyet bizonyít: Nem voltak sem bedobónyílások, és a tusolófejekből sem ömlött a gáz. Jellemző a világméretű félrevezetésre, hogy az Auschwitzot megjárt Kardos Klára, az ötvenes években papírra vetett visszaemlékezéseiben tusolófejekből áramló gázzal beszél, de van olyan becsületes, hogy hozzáteszi, erről hallomásból hallott [56].

8.2 Kurt Gerstein

Kurt Gerstein egészségügyi tiszt 1945 júliusában került francia fogságba és röviddel állítólagos öngyilkossága előtt egy szerföltött furcsa és értelmetlen vallomást tett. A francia nyelven tett vallomásban többek között arról van szó, hogy a Belzec, Treblinka és Soibor táborokban összesen 25 millió embert öltek meg gázkamrákban és egy dízelmotor kipufogógázaival. Itt egy részlet a Gerstein-vallomásból:

„Jól megtölteni, rendelte el Wirth hadnagy. A meztelen emberek egymás lábaira lépnek. 7-800 ember 25 m²-en 45 léghőméterben! Heckenholt kezeli a dízelmotort, amelynek kipufogógázainak kell a szerencsétleneket megölni. Heckenholt SS-tizedes igyekszik a dízelt beindítani. De nem ugrik be. Két óra és 40 perccel később - a stopper mérte - beindul a motor...”

Ennek a vallomásnak a szerzője nagyon igyekezett a Belzec-i, Treblinkai és Soibor-i tömeggyilkosságokat bebizonyítani, de ezen a helyen minden valóságérzéke elhagyta. Egy 25 m²-es helyiségbe talán befér 800 nyúl, de semmiképp sem 800 ember. És hogy hogyan élt túl több száz ember 2 óra és 40 percet egy hermetikusan lezárt helyiségben, ugyancsak rejtélyes. Mindenesetre nem lett volna szükség dízelmotorra, mert az emberek 10 percen belül megfulladtak volna. Ilyen abszurdítások miatt a Gerstein-dokumentumot hivatalos történészek kínosan elkerülik, jöllehet évtizedeken keresztül kulcsdokumentumnak számított és még az 1961-es Jeruzsálemi Eichmann-perben is bizonyítékként szolgált[57].

Gerstein sorsa annyiban hasonlít Höss-éhez, hogy miután megtette vallomását, kényelmetlenné válhatott megbízóinak. Az élő Gerstein még visszavonhatja vallomását, a halott már nem.

8.3 Perry Broad

Cserébe az enyhe ítéletért vagy a szabadlábra helyezésért egyes vád alá helyezett személyek minden bevallottak, amit csak elvártak tőlük. Ennek tipikus példája Perry Broad, angol származású SS-katona, aki felügyelő volt Auschwitzban és a háború után angol fogságba esett. Mivel Broad kétnyelvű volt, először tolmácként alkalmazták. Utána a britek irányításával megfogalmazott egy jelentést, amely az akkor közszájon forgó rémhírpropagandára támaszkodva írta le az auschwitzi tömeggyilkosságokat[58]. Broad egykori SS-osztagvezető díja a szabadonbocsátás lett, míg sokakat, akik az igazsággal próbálták magukat védeni, halálra vagy hosszú börtönbüntetésre ítélték.

8.4 Richard Baer

Hogyan jártak azok, akik visszautasították, hogy szabadonbocsátásukért cserébe olyan vallomást tegyenek, amelynek semmi köze nem volt az igazsághoz?

Az utolsó auschwitzi parancsnok, Richard Baer esete választ ad erre. Richard Baer új identitással élt a háború után Dassendorfbán Hamburg mellett, Karl Neumann néven. 1960-ban lepleződött le és az év december 20-án tartóztatták le.

Baer tudatában volt annak, hogy a hatvanas évek Németországában nem kell kínzástól félnie, és családját is biztonságban tudta. Ezért elődjével, Rudolf Höss-szel ellentétben nem látott okot arra, hogy aláírjon egy olyan vallomást, amely nem felelt meg az igazságnak. A vizsgálati fogságban szilárdan kitartott amellet, hogy Auschwitzban nem voltak gázkamrák.

A nagy közfigyelmet keltő per kezdeményezőinek azonban egyáltalán nem volt mindegy, hogyan nyilatkozik a fővádott Auschwitzról. Ha az utolsó, még élő Auschwitz-i parancsnok határozottan ellentmond a gázkamratézisnek, vagy annak *abszurditását teszi nyilvánvalóvá*, a minden oldalról propagált történelemábrázolás kártyavárként omlik össze.

De mint köztudott, idáig nem fajultak a dolgok. Richard Baer, aki a legjobb egészségnek örvendett, 1963 júniusában még a per kezdete előtt, tisztázatlan körülmények közt meghalt. Amíg élt, a per megkezdését érthetetlen okokból többször elhalasztották, Baer halála után viszont a már kitűzött időpont előtt megkezdték. Fritz Bauer főügyész, egy emigrációból visszatért cionista zsidó, még a halál okának kiderítése előtt elrendelte a holttest elhamvasztását[59]. Ezekre a titokzatos esetekre a közvélemény alig figyelt, sőt tudatosan nem kaptak teret a médiában. Ma sok, a korszakkal foglalkozó lexikonban hiába keressük Ricard Baer nevét, míg a mindent bevalló Höss nevével mindenütt találkozhatunk.

9. A holocaust legfontosabb bűnjele

A rémhírpropaganda számos verziójából csak egy maradt meg a köztudatban: emberek millióinak megölése külön e célból létrehozott gázkamrákban Zyklon B-vel. Bár ma minden iskolás gyerek meg tudja nevezni a "holocaust legfontosabb eszközét", de ha megkérdezik, mi is pontosan az a **Zyklon B**[60], általában azt válaszolják: Mérges gáz, amit a tusolófejeket keresztül vezettek be a gázkamrába. Az egykori dachau-i koncentrációs táborban még ma is láthatók a tusolófej-utánzatok, amelyeken keresztül állítólag bevezették a mérges gázt.

A közhiedelemmel ellentétben azonban a Zyklon B nem gáz, hanem egy rovarölő granulátum, amely a szerves klórtartalmú szerek (pl. DDT) kifejlesztése előtt világszerte a leggyakrabban alkalmazott rovarirtószer volt. Hatóanyagát, a hidrogén-cianidot[61] már 1915-ben alkalmazta az USA bevándorlási hivatala Ellis Island-on fertőtlenítésre és a tetvek elpusztítására. Későbbi szerek, melyek az akkori Zyklon B-vel teljesen azonosak (mint pl. a Fumex, Detia Degesch), még ma is használatban vannak világszerte.

Zyklon B - doboz

Egy granulátum nehezen tud a tusolófejeket keresztül áramolni, mégha számtalan dokumentáció és játékfilm (pl. Schindler listája) így ábrázolja vagy szuggerálja, ezért a történészeknek van egy másik verziójuk is a Zyklon B-re: A Zyklon B granulátumot bedobónyílásokon keresztül dobták be a gázkamrákba. Ennek a változatnak a problémája az, hogy az amerikai légifelvételek szerint 1944-ben még nem voltak bedobónyílások az auschwitz-i gázkamrák tetején[62]. A bedobónyílások problematikáját részletesen taglalja a Rudolf tanulmány is, amire jelen írásunkban alább kitérünk.

Mire is használták a Zyklon B-t? A háború alatt Európa nagy részén dúlt a tífuszjárvány. A tífusz egy halálos betegség, amelyet a tetvek terjesztenek. Az ágyneműk, a ruházat és a szálláshelyek tetvetlenítése ezért életfontosságú volt a táborban fogvatartottak számára.

Üres Zyklon B - dobozokat gyakran prezentáltak a holocaust "bizonyosságaként", noha ezek semmi mást nem bizonyítottak, mint hogy a táborokban ezt a rovarölőszert használták a járványok kitörésének megakadályozására. Még a hivatalos, holocaustverziót támogató történészek is beismerik, hogy az Auschwitzba szállított Zyklon B 95-98 %-át rovarölőszerként és nem emberek megsemmisítésére használták fel[63].

Más szavakkal: A táborokba szállított Zyklon B csaknem teljes egészét arra használták fel, hogy a tífuszjárványokat megakadályozzák, azaz, hogy az emberek életét megmentésük. Egy csöppnyi rész (2-5 %) pedig elegendő lett volna, hogy ugyanazokat az embereket megöljék, akiknek az életét ugyanannak a szernek a 95-98 %-ával megmenteni igyekeztek?

A következő kérdést is kikerülik a "komoly" történészek: Ha valóban létezett volna tervük a nácioknak az emberek ipari méretű megsemmisítésére, akkor miért egy nehézkes hatású, késleltetett leadású, nehezen kezelhető szert alkalmaztak? Hiszen nagyhatású vegyi harcászati anyagok egész arzenálja állt rendelkezésükre, amelyeket egyébként Németország a háború során egyszer sem vetett be, még katonai célokra sem.

10. Szakértői vizsgálatok

Egy hagyományos gyilkossági eset vizsgálatánál rutinszerűen vizsgálják a fegyvert, amellyel a bűncselekményt elkövették, hogy az eset kétség nélkül rekonstruálható legyen. Amikor a szovjetek az auschwitzi lágert elérték, a holocaust legfontosabb bűnjelét meg sem vizsgálták, de még csak egy fotó sem készült a gázkamrákról.

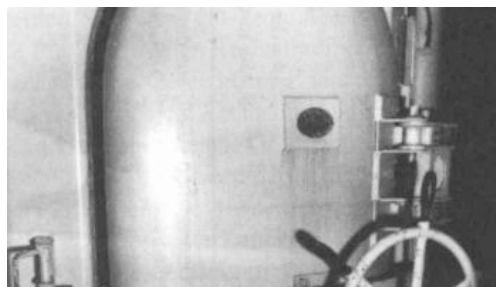
A Nürnbergi IMT-nél sem nyújtották be "minden idők legnagyobb gyilkossága" eszközének törvényszéki vizsgálatát. Az egyetlen törvényszéki vizsgálat, amelyet a vád képviselői benyújtottak, a Katyni tömeggyilkosságra vonatkozott[64]. Ebben az állt, hogy a német bevetési csoportok 20.000 lengyel tisztet lelőttek, és Katyn mellett egy erdőben elföldeltek. Mint ahogy a 90-es években mindenki számára kiderült, a jelentés egy szimpla hamisítás volt, amellyel a szovjetek az NKVD által végrehajtott tömeggyilkosságot a németekre akarták rákenni. Ez a félrevezetési kísérlet mindent elmond a Nürnbergi vádak hitelességéről. Az amerikaiak tudták az igazságot Katynról, ezért rávették az oroszokat, hogy vegyék ki a Katyni esetet a vádpontok közül. Ez meg is történt, de bölcsen hallgattak, amikor az oroszok egy külön kirakatperben hét németet halálra ítélték a Katyni tömeggyilkosság miatt. A perben a sztálini vádlók 4000 hiteles vallomást, 'tanúk' és 'szakértők' tucatjait vonultatták föl[65]. Ugyancsak dicstelen szerepet játszottak az esettel kapcsolatban a német médiák, mind a keleti, mind a nyugati, amelyek a gorbacsovi beismerésig hivatalosan nem vonták kétségbe a katyni eset orosz verzióját.

10.1 A Leuchter-tanulmány

Az amerikai Fred Leuchter volt az első politikailag és gazdaságilag független szakértő, aki 1988-ban egy alapos szakértői vizsgálatnak vetette alá az auschwitzi gázkamrákat. A szakértői vélemény legfontosabb megállapításai[66]:

10.1.1 Építészeti részletek

A gázkamrák mindkét ajtaja hagyományos faajtó, az egyik felső harmadában még egy egyszerű üveglap is van. Kilincsek belül is, kívül is találhatóak. Speciális zárószervezet éppúgy nem található, mint a gáz kiáramlását megakadályozó tömítések. Az olvasó fantáziájára bízunk, mennyi ideig álltak volna ellen 900 halálos pánikban lévő embernek.

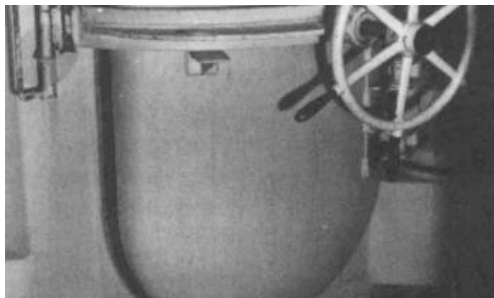

Az auschwitzi gázkamra ajtajai befelé nyílnak. Képzeljünk el egy elgázosítást, amely állítólag naponta többször előfordult:

A bezúfolt emberek száma a 900-at is elérheti, akik aztán az ajtót belülről becsukják. Az elgázosítás

„Gázkamra-ajtó“ az
auschwitzi koncentrációs táborban

Gázkamra-ajtó egy börtönben
Dellaware-ban

jobboldali képen egy valódi gázkamra ajtaját, amelyet Delaware-ban, az USA-ban **egy személy** kivégzésére használtak (az 1930-as évek amerikai technológiája). Ráadásul az állítólagosa gázkamra rá volt csatlakoztatva a központi csatornahálózatra. Ha ezt a helyiséget valóban gázkamrának használták volna, a mérges gáz a csatornahálózaton keresztül a kórházba, és a parancsnok házába juthatott volna, mivel mindkét épület a közvetlen szomszédságban volt.

után aztán az ajtókat óriási nehézségekbe ütközve (vagy egyáltalán nem) lehetett volna felnyitni, mert az áldozatok hullái megakadályozták volna a befelé nyíló ajtók kinyitását.

Valószínűtlen, hogy egy ilyen dilettáns konstrukció akárcsak egy napig is működhetett volna a feltételezett célból.

Összehasonlításként bemutatjuk a

10.1.2 A cianidmaradványok vizsgálata

Az építészeti részletek értékelésénél sokkal fontosabb a falazat cianidtartalmának vizsgálata. A Zyklon B hatóanyaga a hidrogén-cianid gáz (képlete: HCN), amely nemcsak a rovarokra, állatokra és az emberre mérgező, hanem kémiaiag is agresszív, és csaknem mindennel reagál, amivel érintkezik. A gázkamráknak nevezett helyiségek falainak vakolatában cianidvegyületeknek kellene kimutathatóknak lenniük, ha ott valóban emberek tömeges kivégzését végezték Zyklon B-vel. Leuchter ezért mintákat vett különböző épületekből, főleg a "gázkamrákból", valamint a tetvetlenítő kamrákból, ahol - amit senki nem vitat - a Zyklon B-t rovarölőszerként használták.

A lezárt mintákat egy laboratóriumba vitték, ahol egy Dr. James Roth nevű vegyész mérte meg a cianidtartalmakat, akinek fogalma sem volt a próbák eredetéről. Az analízisek magas cianidkoncentrációt mutattak ki a tetvetlenítőkamrák falazatából és csak nyomokat a gázkamrák falazatából, melyeket állítólag emberek megölésére használtak. Ez az eredmény először cáfolta meg a gázkamra-tézist analitikai módszerekkel[67].

10.2 A krakkói szakértői vélemény

Válaszul a Leuchter-jelentésre a Krakkói Igazságügyi Orvostani Intézet egy kétségbeesett kísérletet tett a tömeges elgázosítás teóriájának megmentésére. A krakkóiak azonban szándékosan egy olyan analízismódszert alkalmaztak, amellyel csak a vízoldható cianidokat lehet kimutatni. A vízoldhatatlan, hosszú ideig stabil vas-cianidvegyületeket, melyeket Dr. James Roth kimutatott, a Krakkói Intézet egyszerűen figyelmen kívül hagyta.

Mivel a krakkói módszerrel az állítólagos auschwitzi gázkamrák falazatában nem lehet megállapítást tenni a cianidtartalomról, ennek a tanulmánynak az eredményei nem alkalmasak a Leuchter-jelentés cáfolására. Ha a krakkói tudósok nem ismerik a különbséget a tartósan stabil és vízoldható cianidtartalom között, durva szakmai hiba vádjával kell szembenézniük. Ha a különbség a Krakói igazságügyi Orvostani Intézetnél is ismert, akkor a Krakkói tanulmányt egy szimpla félrevezetési kísérletnek kell tekintenünk.

10.3 A Rudolf-tanulmány

A különböző épületek falazatai cianidtartalmának összehasonlítása tudományosan kifogástalan módszer a Zyklon B-vel történő tömeggyilkosság igazolására vagy cáfolására. Ezen a nyomon indult el Germar Rudolf vegyész 1993-ban doktori disszertációja keretében szervesen kémia szakterületen a Münchener Max-Planck

Társaságnál.

A mentora által kezdetben nagyon megdicsért munkában Rudolf ugyanarra az eredményre jut, mint Fred Leuchter: Magas cianidkoncentrációk a ruhafertőtlenítő-kamrákban és csak nyomokban kimutatható cianid a gázkamrákban, ahol állítólag emberek millióit mérgezték meg hidrogén-cianiddal [68]. Legkésőbb a tanulmány elkészülte óta tudományos módszerekkel van megcáfolva a milliós genocídium Zyklon B alkalmazásával gázkamrákban. A tanulmány emellett igen részletesen vizsgálja az állítólagos bedobónyílások kérdését és arra a megállapításra jut, hogy ezeket a bedobónyílásokat a háború után készítették. Rudolf kitér tanulmányában a Zyklon B cianidgáz-leadási összefüggéseire is, és azt a végkövetkeztetést vonja le, hogy vagy a gázosítás idejére vonatkozó tanúvallomások nem igazak, vagy az nem, hogy ezután a különleges kommandó gázálarc és védőfelszerelés nélkül ment be a "gázkamrába".

De ekkor valami furcsa dolog történt a fiatal, túlságosan kíváncsi Germar Rudolf esetében: A Németországi Zsidók Központi Tanácsának panaszára [69] a Max-Planck Társaság vezetőjénél azonnali hatállyal felmondanak az elismert szaktekintélyű doktorandusznak, aki nem volt büntetett előéletű, és semmiféle politikai aktivitással nem tűnt ki.

Nem sokkal ezután Germar Rudolfot közösség elleni izgatás (Volksverhetzung) miatt 14 havi feltétel nélküli(!) börtönbüntetésre ítélték, mert metodikailag helyes tudományos munkájából "hibás következtetéseket" vont le [70]. Evvel Germar Rudolf okleveles vegyész az első tudós a háború után, akit büntetőjogilag felelőségre vontak egy állítólagosan hibás doktori disszertáció miatt. A bírósági tárgyaláson Rudolf azt kérte, egy független szakértő ismételje meg az ő vizsgálatait, hogy bebizonyítsák a neki felrótt tévedést. Ezt a bizonyítási kérést a holocaust nyilvánvalóságára történő hivatkozással visszautasították. (A német jogrend lehetővé teszi a bizonyítási eljárás kérésének megtagadását, ha nyilvánvaló dolgok bizonyítását kéri az egyik fél. Ennek oka, hogy ne használják a bizonyítási eljárásokat a perek idejének elhúzására a végtelenségig, ha közismert, nyilvánvaló tények bizonyítását kéri az egyik fél. Nem hivatkozhat azonban a bíróság a nyilvánvalóságra, ha új, eddig nem közismert állítások merültek fel - függetlenül azok valóságtartalmától. Tehát a német bíróság jogellenesen utasította Rudolf védelmének erre irányuló kérését.) De a Rudolf-tanulmány megállapításait a mai napig senki nem cáfolta meg.

A független kutatók bírósági üldözése ideig-óráig elfedheti a történelmi igazságot. Sokszor hosszabb időt is igénybe vesz, míg hivatalos történészek is magukévá teszik az újabb ismereteket. Nyolc évvel Germar Rudolf bírósági meghurcolása után az Angliában élő zsidó történész és újságíró Gitta Sereny indíttatást érzett, hogy kijelentse, Auschwitz egy "szörnyű hely volt, de nem megsemmisítő tábor" [71]. Ezt a zsenge kezdeményezést bizonyára további tisztázó állásfoglalások fogják követni.

10.4 Treblinka – az archeológia vizsgálati módszereivel

Treblinka, Varsótól 120 km-re észak-keletre, Auschwitz mellett a legfontosabb koncentrációs tábornak számít, már ami a halottak hivatalos számát illeti. Állítólag 870.000 embert öltek ott meg, többek között gőzzel, vákuumkamrákban, dízel-kipufogógázokkal. Ennek a hatalmas számnak ellenére semmi nyoma nincs a tömegyilkosságnak: sem csontok, sem hamu, sem gázkamrák maradványa.

Egyes történészek a következőképpen magyarázzák ezt a furcsa körülményt: Mivel a treblinkai táborban nem volt krematórium, mind a 870.000 áldozatot tömegsírokban temették el. Mivel a háború vége felé a front egyre közeledett, a tábor őrzőcsapatát Himmler személyesen utasította, hogy exhumálják a 870.000 hullát és égetsek el. Ezen ábrázolás szerint 2000-2500 hullát égettek el egyszerre hamuvá, hatalmas, vasúti sínekből készített rácson. Tüzelőanyagként frissen kivágott fa szolgált, mivel sem szén, sem száraz tűzifa nem állt rendelkezésre. Az állítólagos gázkamrákat ugyancsak alaposan eltüntették, semmi

nyomuk nem maradt, még egy téglá sem [72].

A Treblinka-i tömegsír emlékműve

1999 októberében egy kis csoport ausztráliai indult útnak Treblinkába, hogy egy viszonylag egyszerű módszerrel ellenőrizze a történelemírásnak ennek az elég hihetetlen ábrázolását. Csomagjukban egy talajradar volt. A készüléket geológusok, archeológusok, építészek és kriminológusok használják. Evvel a talaj mozgatása nélkül kimutathatók az elásott tárgyak, üregek, és a talaj szerkezetének változásai. Ennél a vizsgálatnál arra volta kíváncsiak a szakemberek, hogy kimutathatók-e egy tömegsír nyomai, és történt-e ásás, talajmozgatás az elmúlt századokban. A háromhetes szisztematikus vizsgálat eredménye egyértelmű: Azon a helyen, ahol számos sziklatömb emlékeztet a treblinkai tömegsírra, a talaj legalább 6 m mélységig érintetlen. Tömegsírnak semmi nyoma nem található [73].

11. Krematóriumok

A szemtanúk beszámolóit tele vannak rémítő tudósításokkal lángot köpő, füstölgő krematórium-kemencékről. **Arnold Friedman**, egy gyakran idézett auschwitzi szemtanú, még azt is állította, hogy a füst alapján meg tudta állapítani, hogy *"éppen kövér vagy sovány embereket, ukránokat vagy lengyeleket égettek el"*. De amikor Friedmannt 1985-ben először hallgatták ki tanúként, szembesítették avval a ténnyel, hogy a krematóriumok sem lángot, sem látható füstöt nem lövellnek ki. Egy szigorú kikérdezés után Friedman összeesett, és beismerte, hogy szemtanúi beszámolóit maga találta ki [74].

A füstölgő krematóriumkemencék képe annyira elterjedt, hogy egyes érdekcsoportok a hamisítástól sem riadnak vissza, hogy megmentsék a számos abszurd szemtanúi vallomást. Az alábbi képek közül a jobboldali egy ilyen manipuláció, amelyet 2000 májusában a Simon Wiesenthal Center [honlapján](#) tettek közzé. Az olvasónak az a benyomást kell kapnia, hogy az embercsoport háttérben egy krematórium vár rájuk füstölgő kéményekkel.

Retusálatlan kép: Auschwitz Album Klarsfeld Foundation, New York, 165. sz. kép

„Füstölgő krematóriumok“: Simon Wiesenthal Center [honlapja](#) (2000. május)

Sok hivatalos történész a zsidók tervszerű, ipari méretű megsemmisítésének bizonyítékaként ábrázolja a krematóriumokat. De krematóriumok léte csak a temetés módjáról adhat felvilágosítást, nem pedig a lágerben elhúnytak halálának okáról.

Éppen Auschwitban dúltak súlyos tífusz-járványok; a regisztrált halottak 65 %-a tífuszban halt meg. A krematóriumokra azért volt szükség, mert a tífusz-áldozatok eltemetése a járványveszély és a magas talajvízszint (50-100 cm) miatt ezen a vidéken szóba sem jöhetett. Egyébként a halott foglyok elhamvasztása a császárság idejére nyúlik vissza, nem az SS találmánya volt.

Jean-Claude Pressac auschwitzi krematóriumokra vonatkozó vizsgálata (a zsidó Beate-Klarsfeld alapítvány megbízásából) azt eredményezte, hogy az auschwitzi halottak hivatalos számát 4 milliőről 1 millióra, azaz 75 %-kal kisebbre korrigálták [75]. Carlo Mattogno és Franco Deana kritikus elemzésnek vették alá Pressac művét és részletes, technikai munkájukban arra az eredményre jutnak, hogy még ez a szám is túlzott [76]. A helyi adottságok és körülmények, különösen a krematóriumok kapacitásának realisztikus vizsgálata azt eredményezi, hogy a halottak tényleges száma közelít a hivatalos halottaskönyvekből 1989 óta ismert számokhoz. Ez is egy rettenetesen magas szám, amelyet semmiképp sem akarunk szépíteni vagy relativizálni. Azonban a holocaust mítosz központi tézise, a "tervezett, ipari méretű népirtás" ezen ismeretek fényében nem tartható fenn tovább.

12. A büntetőjogilag elrendelt igazság

Minden tézis három fokozaton halad át elismeréséig: Az elsõben neveltségessé teszik a másodikban küzdenek ellene, a harmadikban magától értetõdõnek számít. (Arthur Schopenhauer)

Annak ismeretében, hogy a holocaust hivatalos ábrázolása egyre jobban inogni kezd, magától értetõdõ volna, hogy egy szakmailag kompetens és politikailag független szakértõi csoportot bízzanak meg az 1933 és 1945 közötti idõszak történelmének egységes, összefüggõ feldolgozásával. A német történészek és a média azonban minden áron, még a tudományos kutatás és a véleménynyilvánítás szabadságának megakadályozása árán is arra törekednek, hogy elfojtsák a "holocaust" témájának tárgyilagos feldolgozását.

A hivatalos történészek és a média reakciója a holocaust témával összefüggõ új ismeretekre gyakran ugyanazon séma szerint történik: A független kutatókról elõször tisztességtelen szándékot tételeznek fel, és megpróbálják az új ismeretek jelentõségét átlátszó, akadékoskodó érvekkel elbagatellizálni. Ha ez sem segít, a büntetõjogászt veszik igénybe, hogy megmagyarázzák a gondolatbûnözõnek a "történelmi igazságot". A kíméletlen véleményterror jogi eszköze majdnem mindig a német BTK 130. §-a (közösség elleni izgatás) [77]. 1994-ig ezt a paragrafust csak akkor alkalmazták, ha valaki sértõen vagy valóban izgató módon nyilatkozott valamelyik vallási vagy etnikai közösségrõl. A holocaust aktuális változatában való kételkedés nem volt megtiltva.

Egy Weinheim-i gimnáziumi tanár, **Günter Deckert** esete volt a BTK 130. §-a drámai megszigorításának nyitánya. Günter Deckert azért került a politikai igazságszolgáltatás célkeresztjébe, mert 1991 novemberében „egyetértõ mimikával és gesztikulációval“ fordította le egy nyilvános elõadás az amerikai Fred Leuchter elõadását németre. Deckertet a Mannheimi Tartományi Bíróság közösség elleni izgatás miatt 12 hónap börtönbüntetésre ítélte. A Szövetségi Törvényszék (Bundesgerichtshof, BGH) 1994. március 15-én megsemmisítette az ítéletet, és megállapította, hogy Deckert megnyilatkozásai és cselekedetei nem bûncselekmények, mert hiányzik a sértés.

A Németországi Zsidók Központi Tanácsa nyilvánosan bírálta Deckert fölmentését, és a leghatározottabban követelte a törvény szigorítását [78]. Egy szokatlanul rövid megvitatási idõszak után a német parlament, a Bundestag a Németországi Zsidók Központi Tanácsa kívánságainak és útmutatásának megfelelõen megváltoztatta a BTK 130. §-t. 1994. december 1-e óta aki csak általánosságban is kételkedik a holocaust aktuális verziójában, a BTK 130. §. 3. bekezdése alapján („Lex Auschwitz“) üldözendõ, és 5 évig terjedõ börtönbüntetéssel sújtható.

Ha most valaki azt hiszi, hogy Deckert megúszta, mert "tettét" még a szigorítás elõtt 3 évvel követte el, az térjen jobb belátásra: 1995 áprilisában a Deckert-pert újraíndították a Karlsruhe-i Tartományi Bíróságnál. Mivel most már a nyilvános hangoztatott kételkedés a holocaustban keményen büntethetõ volt, **Heiko Klein államügyész** egyáltalán nem törekedett a közösség elleni izgatás tényének bebizonyítására. A tárgyaláson csak egy kérdést tett föl Deckertnek:

„Hisz ön a gázkamrában?“

A híres Nietzsche-idézetet felhasználva, „*Hinni annyi, mint nem akarni tudni*”, így válaszolt Deckert:

„**Tudni akarok.**“

Ez a tömör válasz két év feltétel nélküli börtönbüntetést eredményezett Deckertnek. "Nevelhetetlen" tartása miatt Günter Deckert már 5 évet töltött el a Stuttgart-Stammheim-i börtön súlyos bűnözők számára fenntartott nagybiztonságú részlegében[79].

A „Lex Auschwitz“ életbelépése óta Németország politikai üldözési gépezete olajozottan működik. Az Alkotmányvédelmi Hivatal (Németországban az államvédelmi hatóság neve Alkotmányvédelmi Hivatal) jelentése szerint 1994 és 2000 között **több mint 62.000** embert ítéltek el jobboldali, véleménynyilvánítással kapcsolatos bűncselekmények miatt. Csak egyetlen példát közlünk, hogyan üldözik Németországban a véleménynyilvánítással kapcsolatos bűnöket:

Egy, a szülőföldjéről elüldözött sziléziai származású férfit feljelentett az Ifjú Szocialisták egyik tisztségviselője, **Ismail Ertug**, mert a Sziléziai Menekültek Egyesületében a 15 millió német elüldözését szülőföldjükéről a holocausttal hasonlította össze. Az Ambergi Városi Bíróság a 78 éves Walter Sattlert erre föl 16.000 DM pénzbírságra ítélte[80].

Miért védi körömszakadtáig a német államhatalom a szövetségesek rémhírpropagandájának éppen aktuális változatát (gázkamrák) még a véleménynyilvánítás korlátozásának árán is? A páni félelem diktálta választ Patrick Bahners, a Frankfurter Allgemeine Zeitung tárcarovat vezetője 1994-ben így fogalmazta meg:

„*Ha Deckert nézetei a holocaustról helytállóak volnának, a Német Szövetségi Köztársaság hazugságon alapulna. Minden elnöki beszéd, minden egyperces néma felállás, minden történelemkönyv hazugság volna. Amennyiben Deckert a zsidókon elkövetett gyilkosságot tagadja, a Szövetségi Köztársaság legitimitását kérdőjelezi meg.* [81]

13. Összefoglalás és zárószó

Amíg a holocaust téma nyílt és tárgyilagos vitáját büntetőjog eszközeivel akadályozzák meg, nem számíthatunk rá, hogy hivatásos történészek, politikusok és a médiák törekednek az objektív történelmi igazságra. A tematika jelenlegi hivatalos ábrázolásmódját a holocaust mítosz régi védelmezője, **Jean-Claude Pressac**, francia holocaust-szakértő így jellemzi:

„*Kontármunka, túlzások, kihagyások és hazugságok jellemzik a korszak legtöbb tudósítását. Elkerülhetetlenül új dokumentumok fognak napvilágra kerülni, melyek megingatják a hivatalos meggyőződést. A holocaust látszólag diadalmaskodó jelenlegi ábrázolása pusztulásra van ítélve. Mit lehet belőle megmenteni? Nem sokat... Túl késő már!*” [82]

A jelenlegi holocaust-kép legfontosabb nyitott kérdéseit és ellentmondásait a következőkben lehet összefoglalni:

Államilag elrendelt népirtás parancs, terv és költségvetés nélkül?

A holocaust legfőbb felelősségének ma is Adolf Hitleret tekintik. De a mai napig nem került elő egyetlen dokumentum sem, amely bizonyítaná, hogy a Führer parancsot adott a zsidók tervszerű, ipari méretű megsemmisítésére, vagy arról egyáltalán információi lettek volna. A győztes hatalmak által tonnaszámra lefoglalt dokumentumok közt egy sincs, amely csak egy halvány utalást tartalmazna a tervre, parancsra, költségvetésre a holocaustra vonatkozólag (ne tévesszük ezt össze a zsidók kitelepítésével, amelyet valóban terveztek és végrehajtottak. Raul Hilberg és a vele egyívású történészek ezért a rendkívül sovány bizonyítékok miatt egy idő óta azt állítják, a holocaust tervezése és kivitelezése kvázi telepátikus úton („*incredible meeting of minds*“) történt[83]. Az állítás, mely szerint a holocaust részleteit a Wannsee-Konferencián tervezték meg, már egy tekintélyes izraeli történész is ostobaságnak ("silly story") nevezi.

Hatmillió gyilkosság, egyetlen egy törvényszéki bizonyíték sem?

Minden hagyományos gyilkoságnál elvégzik a hullák boncolását. Az emberiség történelmének legnagyobb bűntényét azonban egyetlen egy törvényszéki vizsgálat sem igazolja. Amikor a szövetségesek 1945 tavaszán megszállták Németországot, egyes speciális egységeknek csak az volt a feladatuk, hogy bizonyítékokat gyűjtsenek a német háborús bűnökre. Köztük volt Dr. Charles Larson amerikai törvényszéki orvos, aki több mint 20 lágerben számtalan boncolást hajtott végre. Történészek sohasem idézik Larsont vagy más törvényszéki orvost, akik egyetlen egy Zyklon B okozta halálesetet (elgázosítás) sem tudtak bebizonyítani [84].

Hatmillió gyilkosság, és semmi nyoma a gyilkos fegyvernek?

A szövetséges és szovjet rémhírpropaganda utolsó és megmaradt változatára, mely szerint a német koncentrációs táborokban kifejezetten erre a célra épített gázkamrákban ölték meg a zsidókat ipari méretekben, nincs semmi bizonyíték, amely kiállna egy független tudományos vizsgálatot. Ráadásul a mai napig nem kerültek elő sem építési tervek, sem kezelési utasítás, sem fényképek ténylegesen működtetett gázkamrákról. Ez vezette Robert Faurisson professzort már 20 évvel ezelőtt arra, hogy a holocaust mítosz Achilles-sarkát egyetlen egy mondatban összefoglalja: „*Mutass vagy rajzolj nekem egy [valódi] náci-gázkamrát.*“

Mit bizonyítanak a szemtanúk ellenmondásos vallomásai és a kínzással kicsikart beismerő vallomások?

Ezek a szemtanúi beszámolók és beismerő vallomások, amelyeket gyakran a holocaust bizonyítékaként tekintenek, jogállami bírósági eljárásban nem állnak meg helyüket. Bármely tanú, akit keresztkérdéseknek vetettek alá, olyan ellentmondásokba bonyolódott, hogy eredeti állításait vissza kellett vonnia. A legfontosabb és leggyakrabban idézett vallomásokat kínzással vagy zsarolással csikarták ki. Ezek a vallomások semmilyen jogi eljárásban nem állnak meg helyüket.

A holocaust mint valláspótlék?

Egyes evangélikus teológusok magukévá tették a kijelentést, mely szerint „*Isten halott*“ és a klerikusok számára ezt a paradox ateista álláspontot avval indokolták, ha Isten létezne, megállította volna az Auschwitz felé gördülő vonatokat [85]. Ilyen, látszólag filozófikus mélységű kijeletésekkel német lelkészek több millió keresztény vallásos érzéseit sértik. Másrészt a holocaust tekintetében a német államhatalom a hitet a tudás fölé helyezi. Amíg a német igazságszolgáltatás "hitetleneket" üldöz és az újabb történelemre vonatkozó jogos kérdéseket drákói szigorral elfojtja, joggal állítható, hogy a holocaust mítosz Németországban valláspótlékká vált.

Holocaust mítosz: Cui Bono?

Ki húzhatja hasznot abból, hogy a történelem egy részletét 1979 óta holocaustnak nevezik és bizonyos körök propagandisztikusan felfújják? Norman Finkelstein, a politikai tudományok professzora New Yorkból, megpróbál könyvében, **The Holocaust-Industry = A holocaust ipar**, [41] erre a kézenfekvő kérdésre válaszolni. A holocaustot egy zsaroló vállalkozásnak nevezi, amelyet zsidó szervezetek céltudatosan alkalmaznak újabb és újabb kártérítések követelésére, illetve az izraeli hadsereg palesztinok elleni brutális fellépésének erkölcsi igazolására a megszállt területeken.

(Csak két friss magyar példa a médiákból:

1. A makói zsinagógát 90 millió Ft-ért helyreállították. Az összegből 70 millió Ft-ot fizetett a magyar állam, 20 milliót a MAZSIHISZ. A helyreállított épületet a MAZSIHISZ Makó városának kívánja bérbeadni kulturális rendezvényekre. Ahogy ismerjük a hazai viszonyokat, nem lesz merszük a makóiaknak a zsidó kívánságnak (követelésnek) nemet mondani.

2. Budapesten másfél milliárd Ft összegből kívánnak holocaust-központot létesíteni. Az összegből 900 millió Ft-ot a magyar állam fog állni.)

Finkelstein szó szerint:

“*A holocaust egy pótolhatatlan ideológiai fegyver. A fegyver alkalmazásával a világ egyik legfélelmetesebb államából, amelyben a nemzsidó lakosság emberi jogait a legszörnyűbb módon elnyomják, az 'áldozatok állama' lett. Az USA legbefolyásosabb*

Norman Finkelstein

'etnikai csoportja' szintén az áldozat státusába jutott. [...] Ez az állítólagos áldozatszerep igen jó osztalékot fizet, ezen túlmenően pedig a bírálat elleni immunitást eredményezi, bármilyen jogos is legyen ez a bírálat."

Finkelstein, lengyelországi zsidó bevándorlók fia, akik túléltek a treblinkai koncentrációs tábor, a következő megállapítással zárja könyvét:

"Korunk kihívása, hogy a holocaust tárgyilagosan megvitatható témává váljon. Csak így tanulhatunk a történelemből."

Finkelstein könyvének magyarországi kiadását egyébként zsidó körök a mai napig sikeresen gátolják.

14. Ajánlott irodalom

Butz, Arthur	Az évszázad csalása (Der Jahrhundertbetrug)
Christopersen, Thies	Az Auschwitz-hazugság (Die Auschwitz-Lüge)
Diwald, Helmut	A németek története. A végső megoldás (Die Geschichte der Deutschen. Die Endlösung)
Faurisson, Robert	Az auschwitzi gázkamrák tanúi (Die Zeugen der Gaskammern von Auschwitz)
Finkelstein, Norman	A Holocaust-ipar (Die Holocaust-Industrie)
Gabis, Tomasz	A Holocaust-vallás (Die Holocaust-Religion)
Gauss, Ernst (Hg.)	Jelenkorunk történetének alapjai (Grundlagen zur Zeitgeschichte)
Graf, Jürgen	Holocaust a mérlegen (Der Holocaust auf dem Prüfstand)
Graf, Jürgen	A holocaust tetteseinek és szemtanúinak vallomásai (Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust)
Halow, Joseph	A győztesek bírászkodása Dachauban. Egy amerikai helyesbít (Siegerjustiz in Dachau - Ein Amerikaner stellt richtig)
Harwood, Richard	Valóban hat millióan haltak meg? (Starben wirklich Sechs Millionen?) A könyv magyarul a békéscsabai Új Kékszalag kiadónál jelent meg "A hatmilliós zsidó mítosz nyomában" címmel
Helsing, Jan van	Titkos társaságok és hatalmuk a 20. században (Geheimgesellschaften und ihre Macht im 20. Jahrhundert)
Irving, David	Nürnberg - Az utolsó csata (Nürnberg - Die Letzte Schlacht)
Kammerer, Rüdiger	A Rudolf-tanulmány (Das Rudolf-Gutachten)
Kardel, Hennecke	Adolf Hitler, Izrael megalapítója (Begründer Israels)
Latenser, Hans	A másik oldal az Auschwitz-perben (Die andere Seite im Auschwitz-Prozeß)
Lenz, Vera M.	Auschwitz és az Auschwitz-hazugság (Auschwitz und die Auschwitz-Lüge)
Maser, Werner	A szöszegés (Der Wortbruch)
Nicosia, Francis R.	Hitler és a cionizmus (Hitler und der Zionismus)
O'Keefe, Theodore J.	A lágerek felszabadítása - tények a hazugságokkal szemben (Die „Befreiung der Lager“ - Fakten gegen Lügen)
Porter, Carlos	Nem bűnös Nürnbergben (Nicht schuldig in Nürnberg)
Rassinier, Paul	Európa zsidóinak drámája (Das Drama der Juden Europas)
Rassinier, Paul	Mi az igazság (Was ist Wahrheit)
Rassinier, Paul	Odüsszeusz hazugsága (Die Lüge des Odysseus)

Roques, Henri	Kurt Gerstein "vallomásai" (Die „Geständnisse“ des Kurt Gerstein)
Roques, Henry	Günter Deckert. Aki nem üvöltött a farkasokkal (Günter Deckert. Der nicht mit den Wölfen heulte)
Sanning, Walter	A kelet-európai zsidóság feloldódása (Die Auflösung des osteuropäischen Judentums)
Schröcke, Helmut	Háborús okok - háborús felelőség (Kriegsursachen – Kriegsschuld)
Shahak, Israel	Zsidó történelem, zsidó vallás (Jüdische Geschichte, Jüdische Religion)
Stäglich, Wilhelm	Az Auschwitz-mítosz (Der Auschwitz – Mythos)
Steffen, Werner	A második babiloni fogság (Die Zweite Babylonische Gefangenschaft)
Walendy, Udo	Igazságot Németországnak (Wahrheit für Deutschland)
Weckert, Ingird	Tűzjelek (Feuerzeichen)

Az aláhúzott művek az interneten megtekinthetők, illetve letölthetők. Az elterjedt előítélettel szemben nem tilos ezeket a könyveket személyes használatra (tanulmányozásra) megvásárolni, illetve birtokolni. Ha könyvesboltjában nem tudja ezeket a műveket beszerezni, valószínűleg itt megrendelheti:

<http://www.zvab.com/>

Központi Antikváriumjegyzék (Zentrales Verzeichnis Antiquarischer Bücher)

Castle Hill Publishers
P. O. Box 118
Hastings TN34 3ZQ
Großbritannien
<http://vho.org>

Több, mint 150, részben máshol elfogyott német nyelvű könyvet kínál küldőszolgálaton keresztül. Ezen kívül erről a honlapról számos publikáció és könyv tölthető le ingyen. Vásárláshoz kattintson a [CHP Shopping Area](#) lapra.

Focal Point Publications
81 Duke Street
London W1M 5DJ
Großbritannien
<http://www.fpp.co.uk>

David Irving brit történész honlapjáról könyvek rendelhetők meg, illetve tölthetők le. A honlap sok aktuális jelentést, illetve kommentárt közöl különböző forrásokból.

Számos németnyelvű könyvet és kiadványt kínál szolid áron. Vásárláshoz kattintson a [VHO offers](#) lapra.

VHO
Belgien
<http://www.vho.org>

Az apróbetűs rész

Ezt a kiadványt egyes országokban, ahol a véleménynyilvánítás szabadságát elnyomják, üldözhetik, de ezt az ENSZ emberi Jogok Chartája (19. cikkely, véleménynyilvánítás és információs szabadság) védi. A nem üzleti célokat szolgáló sokszorosításhoz a szerzők hozzájárulnak

[A mű német nyelvű nyomtatható változata \(PDF-file, kb. 500 kB\) innen tölthető le.](#)

Legal Disclaimer for International Web Space Providers

This article may be unlawful in certain countries that suppress free speech. However, the authors believe that this article is protected by the First Amendment of the US Constitution and by the UN Charta for Human Rights (Freedom of Speech). If you find statements in this article that could be construed as racist or hateful, please let us know and we will consider rewording of certain passages if we receive warranted complaints.

15. Megjegyzések

[1] Boris Polevoi, *Der Todeskombinat von Auschwitz [Az auschwitzi halálkominát]*, Pravda, Moszkva, 1945. február 2.

[2] Ezt a vádat emlte Robert Jackson US-vádló Nürnbergben 1946 június 21-én. MT XVI, kötet P. 529

[3] IMT dokumentum PS-3311; W. Grossmann, *Die Hölle von Treblinka [A treblinaki pokol]*, Verlag für fremdsprachige Literatur, Moskau 1947; Anti-Defamation League of B'nai B'rith, *The Holocaust in History*, The Record 1979; The Black Book of Polish Jewry, 1946; Isaiah Trunk, *Jewish Responses* New York 1982

[4] Stefan Szende, *Der letzte Jude in Polen [Az utolsó zsidó Lengyelországban]*, Europa-Verlag, Zürich 1945; Simon Wiesenthal, *Der Neue Weg*, 19/20, Wien 1946; The Black Book of Polish Jewry, 1946; M. Tregenza, *Belzec Death Camp*, The Wiener Library, 41-42, 1977; A. Silberschein, *A zsidók kiirtása Lengyelországban*, Genf 1944; New York Times, 20. 1 1942, S. 23

[5] "Armia Krajowa" lengyel ellenálló mozgalom információs bulletin-je 1942. szept. 8; ezt idézi Yitzhak Arad, *Belzec, Soibor, Treblinka*, Bloomington 1987 P. 353 ff.

[6] A. Rückerl, *NS-Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse [Náci megsemmisítő táborok a német büntetőperek tükrében]* dtv München, 1978; Hanna Ahrend, *Eichmann Jeruzsálemben*, Reclam Leipzig 1990

[7] IMT dokumentum PS-3868

[8] A háborúból és a megszállásból adódó kérdések szabályozásának szerződése 1954.10.23. Art. 7, BGBl, 31. 3. 55

[9] Martin Broszat, *Keine Vergasungen in Dachau [Nem volt elgázosítás Dachauban]*, Die Zeit, Hamburg, 1960. aug. 19.

[10] Hamburger Abendblatt, 1990.7.25; Jüdische Allgemeine Wochenzeitung, 1990.7.26; Daily Telegraph, London, *Az auschwitzi halottak száma egy millióra lecsökkentve*, 1990.7.17; The Washington Times, *Lengyelország lecsökkentette az auschwitzi halottak becsült számát 1 millióra*, 1990.7.17.

[11] Martin H. Glenn, *The Crucifixion of Jews Must Stop*, [“Meg kell állítani a zsidók keresztrefeszítését”], The American Hebrew, New York, 1919.10.31.

[12] Mark Weber, *Pages From The Auschwitz Death Registry Volumes: Long-Hidden Death Certificates Discredit Extermination Claims*, [Részletek az auschwitzi halottaskönyvekből. Az elveszettek hitt halottaskönyvek megcáfolják az exterminista teóriát] (exterminista: aki hisz a gázkamrákban) Journal for Historical Review, Vol. 12, No. 3, 1992

[13] Yehuda Bauer, The Canadian Jewish News, 1992.1.30., P. 8

[14] JohAnnas Peter Ney, [Das Wannsee-Protokoll - Anatomie einer Fälschung \(A Wannsee-jegyzőkönyv - Egy hamisítás anatómiája\)](#), megjelent a következő műben: [A jelenkor történelmének alapjai Grundlagen zur Zeitgeschichte](#), Ernst Gauss (közreadó) a Grabert kiadó gondozásában 1994.

[15] Robert M. W. Kempner, *Eichmann és cinkosai (Eichmann und Komplizen)* kiadó: Europa Verlag, Zürich

1961

- [16] Másolatként közzétéve többek között: Peter Longerich, *Die Wannsee-Konferenz von 20. Januar 1942*“ [Az 1942. január 20-i Wannsee-konferencia] Edition Hentrich 1998
- [17] Golo Mann történész szóalkotása
- [18] Németországban évek óta vándorkiállításon mutatják be a Wehrmacht szörnyűségeit. A kiállítást balliberális milliárdosok (Reemtsma) finanszírozzák, az állam és a média hathatós propagandával támogatják. Célja a néppedagógiaileg helyes kép kialakítása a Wehrmachtról.
- [19] Lásd a napisajtó részletes beszámolóját és kommentárjait 1999 októberében és novemberében, pl. FAZ 1999.10.22, 2. old.
- [20] Johann Neuhäusler, *Wie war das im KZ Dachau? [Milyen volt a dachau-i lágerben?]*, Kuratorium für das Sühnemal KZ Dachau, München 1981
- [21] Jürgen Graf, *Was geschah mit den nach Auschwitz deportierten, jedoch dort nicht registrierten Juden? [Mi történt az auschwitzba deportált, de ott nem regisztrált zsidókkal?]*, Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung, Hastings, Nr. 2/2000
- [22] US Military felvétel Ref. [No. RG 373 Can D 1508, exp. 3055](#)
- [23] John C. Ball, *Luftbild-Beweise* [A légifelvételek tanúságai], megjelent a : *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, [Jelenkorunk történelmének alapjai] c. műben. Ernst Gauss közreadó Grabert Verlag Tübingen 1994
- [24] B.S. Chamberlin, *Todesmühlen. Ein Versuch zur Massen-Umerziehung im besetzten Deutschland 1945-1946*, [A halál malmai. Kísérlet a tömeges átnevelésre a megszállt Németországban 1945-46-ban.] Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, 29 (1981) P. 420-436
- [25] Az *Unabhängigen Nachrichten*, (Független hírek) Nr. 11 (1986), P. 11, beszámol arról, hogy a szövetségesek saját drezdai terrortámadásuk áldozatainak hullahegyeket bemutató felvételeit bemutatták a Halál malmai c. filmben, a lágerek tömeggyilkosságai állítólagos bizonyítékeként.
- [26] IMT, XIII. kötet, P. 186ff
- [27] Vö. H. Springer, *Das Schwert auf der Waage* [A kard mérlegen], Vowinckel, Heidelberg 1953, P. 178f.; P. Kleist, *Aufbruch und Sturz der Dritten Reiches [A III. Birodalom fölemelkedése és bukása]*, Schütz, Göttingen 1968, P. 346; U. Walendy, *HT* Nr. 43, 1990, P. 12ff.
- [28] Peter Märtshheimer, Ivo Frenzel (Kiadó): *Im Kreuzfeuer: Der Fernsehfilm 'Holocaust'. Eine Nation ist betroffen* (Keresztűzben: [A 'Holocaust' TV-film]. Egy egész nemzet megrendült.) Fischer Frankfurt/M 1979
- [29] Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden [Az európai zsidók megsemmisítése]*, Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt 1997
- [30] Eugen Kogon, *Der SS-Staat*, Kindler [Az SS-állam], Hamburg 1974
- [31] Német változat: Jean-Claude Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz* [Az auschwitzi krematóriumok], Pieper, München 1994
- [32] Jean Baynac, *Faute de documents probants sur les chambres à gaz, les historiens esquivent le débat*, Le Nouveau Quotidien, LausAnna, 1996. szeptember 3. [Bizonyítékerejű dokumentumok híján a gázkamrákról óvakodnak a történészek a vitától]
- [33] David Irving, *Nürnberg. Die letzte Schlacht* [Az utolsó csata], Grabert Tübingen 1996
- [34] Enrique Aynat, *Estudios sobre el "Holocausto"*, Gráficas Hurtado, Burjassot, Valencia 1994
- [35] Gosudarstvenni Archiv Rossiskoj Federatsi, 7021-108-15, 16. lap
- [36] IMT dokumentum 3249 PS
- [37] Rudolf Vrba, *Ich kann nicht vergeben [Nem tudok megbocsátani]*, Rütten & Loening, München 1964
- [38] Dick Chapman *Survivor never saw actual gassing deaths*, Toronto Sun, 24. Januar 1985; Robert Faurisson, *Die Zeugen der Gaskammern von Auschwitz. [Az auschwitzi gázkamrák tanúi]*

- [39] Paul Rassinier, *Das Drama der Juden Europas [Európa zsidóinak drámája]* Hans Pfeifer Verlag Hannover 1965
- [40] Ellie Wiesel, *La Nuit*, Editions de Minuit, Paris, 1958
- [41] Norman Finkelstein, *Die Holocaust-Industrie [A Holocaust-ipar]*, Az eredeti angolul a Verso kiadónál London 2000; németül: Piper Verlag-nál München 2001 jelent meg.
- [42] Ellie Wiesel, *Legends of our Time*, Avon Books, New York 1968
- [43] Martin Niemöller, *Der Weg ins Freie [Út a szabadságra]*, Hellbach Verlag Stuttgart 1956
- [44] Blaue Paste - Ein Gutachten des BKA belegt: Im "Tagebuch der Anna Frank" ist nachträglich redigiert worden [Kék paszta - A Német Szövetségi nyomozóhivatal tanulmánya bebizonyítja: Anna Frank naplójába utólag javítottak], Der Spiegel, 1980, 41. kötet
- [45] Robert Faurisson, [*Is The Diary of Anna Frank genuine?*](#), Journal of Historical Review, 1985
- [46] Német változat: Dietz-Verlag Berlin 1992
- [47] Jürgen Graf, [*Die Wilkomirski-Pleite*](#) [A Wilkomirski-csőd]
- [48] Germaine Tillion, *Le Système concentrationnaire allemand*, Revue d'Histoire de la 2. Guerre mondiale, 1954. július
- [49] IMT dokumentum Nr. 3868-PS
- [50] Rupert Butler, *Legions of Death*, Arrow Books, 1983
- [51] Robert Faurisson, *Wie die Briten zu dem Geständnis von Rudolf Höß, Kommandant von Auschwitz, gekommen sind*, [Hogyan érték el a britek Rudolf Höss, az Auschwitz-i parancsnok vallomását] Journal for Historical Review, 7. kötet, Nr. 4, 1986
- [52] Martin Broszat, *Kommandant in Auschwitz [Az auschwitz-i parancsnok]*, dtv München 1983
- [53] G. Jagschitz, Gutachten in der Strafsache Hosnik [Szakértői vélemény Honsik büntetőperében], 1992, Landesgericht Wien, AZ 20e Vr 14184, Hv 5720/90
- [54] Gilbert, Gustave Mark: *Nürnberger Tagebuch [Nürnbergi napló]*, Fischer-Bücherei KG, Frankfurt/Main, 1962.
- [55] Lord Russel: A Horogkereszt rémtettei, Szikra Bp. 1955. 175. old.
- [56] Kardos Klára: *Auschwitzi Napló* Budapest 1999
- [57] Henri Roques, [*Die „Geständnisse“ des Kurt Gerstein \[Kurt Gerstein "vallomásai"\]*](#), Druffel Verlag, 1986
- [58] Pery Broad, *Aussage von Perry Broad, einem SS-Mann der politischen Abteilung im KL Auschwitz [Perry Broad, az auschwitz-i láger politikai SS-tisztjének vallomásai]*, Panstwowe Muzeum w Oswiecimiu 1969
- [59] Wilhelm Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos [Az Auschwitz-mítosz]*, Grabert kiadó Tübingen 1979
- [60] Zyklon B a DEGESCH cég márkaneve volt.
- [61] A Hidrogén-cianid (HCN) folyadék, melynek forráspontja +27 °C
- [62] Ross Dunn u. Roger Boyes, *Jewish experts predict more battles to fight*, The Times, London, 2000. április 12.
- [63] Jean-Claude Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989
- [64] IMT dokumentum Nr. USSR 54
- [65] Zündel Ernst, *Holocaust 101*
- [66] Fred A. Leuchter, *An Engineering Report on the alleged Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau, and Majdanek, Poland*, Samisdat Publishers, Toronto 1988. A Leuchter-jelentés magyarul a Pannon Front c. folyóirat 2002/1. számában jelent meg.

- [67] Robert Faurisson, [Der Leuchter-Report. Ende eines Mythos \[A Leuchter-jelentés. Egy mítosz vége\]](#) Journal of Historical Review, 1988
- [68] Germar Rudolf, [Das Rudolf Gutachten \[A Rudolf-tanulmány\]](#); Az auschwitzi és majdaneki "gázkamrák", megjelent: [Grundlagen zur Zeitgeschichte \[Jelenkorunk történelmének alapjai\]](#), Ernst Gauss szerkesztésében Grabert Verlag, Tübingen 1994
- [69] Schreiben von Heinz Jaeckel, a Németországi Zsidók Központi Tanácsa titkárának levele Sekretär des Zentralrats der Juden an Prof. Dr. Hans F. Zachernek, a , Präsident der Max-Planck-Társaság elnökének vom 22. Juni 1993. június 22-én; Peter Dehoust, *Ignatz Bubis - die Wahrheit [Ignatz Bubis - Az igazság]*, Nation Europa, Coburg 1998
- [70] Wilhelm Schlesiger, *Der Fall Rudolf [A Rudolf eset]*, Cromwell Press, Brighton, 1994
- [71] Gitta Sereny, *The German Trauma: Experiences and Reflections*, The Times, London, 2001.8.29.
- [72] Ytzak Arad, *Treblinka*, in Encyclopedia of the Holocaust, New York 1997, P. 1481, ff
- [73] Richard Krege, [„Vernichtungslager“ Treblinka - Archäologisch betrachtet \[A treblinkai "megsemmisítőtábor - archeológiai szemmel nézve\]](#), Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung, 2000; The Examiner, *Poland's Jews not buried at Treblinka*, Sydney, 24. Januar 2000
- [74] Kirk Makin, *Witness indecisive: Lawyer challenges crematoria theory* Toronto Globe, 1985. január 12.
- [75] Jean-Claude Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz [Az auschwitzi krematóriumok]*, Pieper, München 1994
- [76] Carlo Mattogno, Franco Deana, [Die Krematoriumsöfen von Auschwitz-Birkenau \[Az auschwitz-birkenai krematórium-kemencék\]](#), a [Grundlagen zur Zeitgeschichte \[Jelenkorunk történelmének alapjai\]](#), kötetben, Ernst Gauss szerkesztésében Grabert Verlag Tübingen 1994
- [77] Német BTK 130. § 3. bekezdés szószerint: Öt évig terjedő börtönnel vagy pénzbüntetéssel büntethető az, aki a nemzeitszocialista uralom alatt elkövetett és a 220a §-ban megjelölt cselekedeteket (népgyilkosság) nyilvánosan vagy gyűlésen olyan módon tagadja, jóváhagyja vagy bagatellizálja, amely alkalmas a közrend zavarására.
- [78] Frankfurter Allgemeine Zeitung, *A zsidók a törvény módosítását követelik*. 1994. 3.21.
- [79] Henry Roques, Günter Deckert. *Wer nicht mit den Wölfen heulte. [Aki nem üvöltött a farkasokkal]* Germania Verlag 2000
- [80] Peter Pragal, *Das hätte nicht passieren dürfen [Ez nem történhetett volna meg]* Berliner Zeitung, 2001. 7.19.
- [81] Patrick Bahners, *Objektive Selbstzerstörung [Objektív önrombolás]*, Frankfurter Allgemeine Zeitung, 1994.8.15.
- [82] Jean Claude Pressac, idézve Valérie Igounet, *Histoire du négationnisme en France*, c. művében Seuil, Paris 2000
- [83] Raul Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, Holmes and Meier, New York, 1995, P. 53 - 62
- [84] Theodore J. O'Keefe [Die „Befreiung der Lager“ - Fakten gegen Lügen \[A lágerek felszabadítása - tények a hazugságokkal szemben\]](#)
- [85] Dorothee Sölle teológus ennek a tézisnek egyik legismertebb képviselője.

